

Osho: A Halál – A Képzelt ellenség

OSHO

Sohasem született,

Sohasem halt meg,

Csak látogatást tett a Föld bolygón

1931. december 11. és 1990. január 19. között...

I. RÉSZ

AZ EGYETLEN BIZOTS DOLOG AZ ÉLETBEN: A HALÁL

ÁLLÍTSD MEG A KERÉKET!

...Anyai nagyapám hirtelen megbetegedett. Szinte meghalni sem maradt ideje. Nem volt több ötven évesnél, vagy még annyi sem; talán még fiatalabb is volt, mint most én. A nagyanyám éppen ötven volt, fiatalsága és szépsége igazi csúcán.

-Meghalt. Szeretted. Miért nem siratod? - kérdeztem tőle.

-Miattad- felelte. - Nem akarok sírni egy gyermek előtt – ilyen egy asszony volt -, és nem akarlak vigasztalni. Ha én sírni kezdek, akkor egész biztos, hogy te is sírni fogsz, és akkor ki kit fog vigasztalni?

Feltétlenül le kell írjam azt a helyzetet: a nagyapám falujából egy ökrösszekéren apám falujába tartottunk, mert csak ott volt kórház. Nagyapám súlyos beteg volt - nem csak beteg, de eszméletlen is, szinte kómában. Csak nagyanyám volt velem. Meg tudom érteni azt a részvétet, amit irántam érzett. Még csak nem is sírt, amikor szeretett férje meghalt, és csak miattam, csak mert nem volt ott más, aki megvigasztalhatott volna.

- Ne aggódj - mondtam -, ha te meg tudod állni könnyek nélkül, akkor én is meg tudom állni könnyek nélkül. És akár hiszed, akár nem, ege' hétéves gyerek megállta könnyek nélkül. Még ő is zavarba jött.

- Te nem sírsz? - kérdezte.

- Nem akarlak vigasztalni - feleltem.

Különös kis csapat volt ez, azon az ökrösszekéren. Bhoora volt a kocsis. Tudta, hogy a mestere meghalt, de nem nézett volna hátra, még ez alkalommal sem, mert ő csak egy szolga volt, és nem folyhatott bele a családi ügyekbe.

- A halál az magánügy, hogy is nézhetném? Hallottam mindent a bakról. Annyira szerettem őt, hogy sírnom kellett. Árvának éreztem magam, de nem nézhettem hátra, különben sosem bocsátott volna meg.

Furcsa egy társaság, Náná meg az ölemben... Ott voltam hétéves gyerekként a halállal, és nem csak néhány pillanatig, hanem huszonnégy órán keresztül egyfolytában. Nem volt rendes út, és nehéz volt eljutni apám falujába. Nagyon lassan haladtunk. Huszonnégy órán át voltunk együtt a múlandó testtel...és ő lassan, fokozatosan halt meg. Erezhettem, ahogy a halál megtörténik, és láthattam annak nagy némaságát.

Azért is szerencsés voltam, mert Nánim ott volt. Nélküle talán lemaradtam volna a halál szépségéről, mert a halál és a szeretet olyan hasonlóak, talán nem is különböznek egymástól. Szeretett engem. Elárasztott a szeretetével, és ott volt a halál is, lassan közeledve.

Az ökrösszekér...még mindig hallom a hangját - ahogy a kerekek zörögnek a köveken, ahogy Bhoora folyton kiabál az ökröknek, hallom az ostor hangját, ahogy csattan...még mindig hallom az egészet. Ez olyan mélyen belémivódott, hogy talán még a halálom sem tudja kitörölni. Lehet, hogy amikor majd meghalok, akkor megint hallani fogom az ökrösszekér hangját.

Hallottam akkoriban mások haláláról, de csak hallottam, nem láttam. De ha láttam volna, sem jelentett volna számomra semmit. Ha nem olyan valaki hal meg, akit szeretél, akkor nem igazán találkozol a halállal. Hangsúlyozni szeretném, hogy a halállal csak akkor találkozhatsz, ha a szeretteid közül hal meg valaki.

Amikor a szeretet és a halál együtt vesz körül, akkor egy átalakulás, egy mérhetetlen mutáció jön létre, mintha egy új lét születne. Többé nem leszel ugyanaz. De az emberek nem szeretnek - és mivel nem szeretnek, nem tudják a halált úgy megtapasztalni, ahogy én megtapasztaltam. Szeretet nélkül a halál nem adja meg a kulcsot a létezéshez. Szeretettel viszont mindenhez megkapod a kulcsot; mindenhez, ami van.

Az első élményem a halálról nem egy egyszerű találkozás volt. Sok tekintetben összetett élmény volt. Az ember, akit szerettem, a halálán volt. Apám helyett apám volt. Abszolút szabadságban nevelt, tiltások, elnyomások, parancsok nélkül. Sosem mondta nekem, hogy 'Ne csináld ezt...ne csináld azt'. Csak most látom ennek az embernek a szépségét.

Azért szerettem ezt az embert, mert szerette a szabadságomat. Csak akkor tudok szeretni, ha tiszteletben tartják a szabadságom. Ha alkudoznom kell, és úgy kapok szeretetet, hogy a szabadságommal fizetek érte akkor az a szeretet nem nekem való. Az a fajta szeretet a sekélyes embereknek való, nem azoknak, akik tudnak.

-Uram, ezt az életet, amelyez Tőled kaptam, most köszönettel visszaszolgáltatom - ezek voltak a nagyapám elhaló szavai, jöllehet soha nem hitt Istenben, és nem is volt hindu. Mielőtt meghalt, egyvalamit nagyon ismételtetett, újra és újra:

- Állítsd meg a kereket...

A nagyapám haldoklott, é közben arra kért, hogy állítsuk meg a kereket - micsoda képtelenség! Hogy állíthattam volna meg a kereket? El kellett jutnunk a kórházba, és kerekek nélkül nem jutottunk volna ki az erdőből.

- Állítsd meg a kereket. Rajah, nem hallasz? Ha én hallom a nagyanyád nevetését, akkor neked is hallanod kell engem - mondta.

- Ne aggódj a nevetés miatt - feleltem -, én ismerem őt, nem azon nevet, amit mondasz, hanem valami máson...egy viccen, amit az imént mondtam neki.

- Jól van - mondta -, ha viccet mondtál neki, akkor minden rendben. De mi van a csakrával, a kerékkal".

Most már tudom mi az, de akkoriban teljesen ismeretlen volt számomra ez a kifejezés. A kerék, mint az élet és halál kereke, jellemző az egész indiai

gondolkodásmódra. Emberek milliói évezredek óta azon fáradoznak, hogy valahogy megállítsák a kereket. Nagyapám nem az ökrösszekér kerekéről beszélt - azt nagyon könnyű lett volna megállítani, sőt, alig tudtuk mozgásra bírni.

Akkor nem értettem, hogy miért kérlek olyan rendíthetetlenül az én Nánám. Biztosan az ökrösszekér - mert út az nem volt - csinált akkora zajt. Minden zörgött, ő meg a halállal viaskodott; természetes, hogy meg akarta állítani a kereket. De a nagyanyám csak nevetett. Most már tudom miért nevetett. A nagyapám az élet és halál indiai rögeszméjéről, az élet és a halál szimbolikus kerekéről - vagyis a kerékről - beszélt, ami egyre csak forog és forog...

Ezért mondogatta egyfolytában, hogy 'állítsátok meg a kereket'. Ha meg tudtam volna állítani a kereket, akkor meg is állítottam volna; és nem csak miatta, hanem a világon mindenkiért. Nem csak hogy megállítottam volna, de le is romboltam volna örökre, hogy senki el ne tudja indítani többé. De ez nem az én hatásköröm.

De miért ez a megszállottság? Sok mindent megértettem abban a pillanatban, amikor nagyapám meghalt...és ez meghatározta egész későbbi életemet. Füléhez hajolva kérdeztem:

- Náná, nem akarsz mondani nekem valamit, mielőtt elmész?

Valami utolsó pár szót? Vagy nem akarsz adni valamit, amiről majd mindig eszembe jutsz?

Levette a gyűrűjét, és a kezembe nyomta. Az a gyűrű mindig egy rejtély volt. Egész életében soha senkinek nem engedte megnézni, hogy mi van benne, ő viszont folyton azt nézegette. A gyűrű mindkét oldalán kis üvegablak volt, úgyhogy keresztül lehetett rajta látni. Az oldalain üvegablakok, a csúcsán pedig egy gyémánt. Senki nem láthatta, hogy mit néz olyankor, hogy egy kis ablakon néz keresztül. A gyűrűben Mahávira, a dzsaina tírthankara szobrocskája volt - egy valóban gyönyörű, ici-pici képmás. Belül a Mahávira-kép valószínűleg kicsi volt, de a két nagyítóüveg között igazán hatalmasnak látszott.

Könnyes szemmel így szólt:

- Semmi mást nem adhatok neked, mert majd ugyanúgy elvételik minden tőled is, mint tőlem. Csak a szeretetemet tudom adni, a szeretetemet valaki iránt, aki megismerte önmagát.

A gyűrűjét ugyan nem tartottam meg, az óhaját azonban teljesítettem.

Megismertem azt a valakit, és pedig önmagamban ismertem meg. Egy gyűrűben mire mészt vele? De a szegény öregember szerette a mesterét, Mahávirát, és nekem adta a szeretetét.

- Ne aggódj, mert nem halok meg... - ezek voltak az utolsó szavak, melyek elhagyták ajkait.

Mind feszülten vártunk, hátha mond még valamit, de ez volt minden. Szemei lecsukódtak, és ő nem volt többé.

Nánim fogta a kezemet, és én teljesen kábult voltam, fel sem fogtam abban a pillanatban, hogy mi történt valójában. Nagyapám feje az ölemben volt. Kezemet a mellkasán tartottam, s a lélegzés lassan, lassan eltűnt. Amikor éreztem, hogy már nem lélegzik, akkor szóltam a nagyanyámnak:

- Sajnálom, Náni, de úgy tűnik, hogy már nem lélegzik.
- Ez így tökéletes - mondta. - Nincs miért aggódnod. Eleget élt, nem kell többet kérni.
- És hozzátette: - Emlékezz, mert ezeket a pillanatokat nem szabad elfelejteni. Sose kérj többet. Ami van, az elég.

Még most is emlékszem arra a csendre. Az ökrösszekér egy folyómedren keresztül haladt át. Pontosan emlékszem minden részletre. Nem szóltam egy szót sem, mert nem akartam zavarni a nagyanyámat. Ő sem szólt egy árva szót sem. Egy kis idő múltán kezdtem kicsit aggódni miatta, és megszólítottam:

- Mondj már valamit, ne légy ilyen csendben, ez elviselhetetlen.

Hihetetlen, de elkezdett énekelni. Ekkor tanultam meg, hogy a halált ünnepelni kell. Ugyanazt a dalt énekelte, mint amit akkor énekelt, amikor először szerelmes volt a nagyapámba.

Az elválásnak ugyanúgy megvan a maga szépsége, mint a találkozásnak. Az elválásnak saját költészete van, csak meg kell tanulni a nyelvezetét, és fel kell fedezni a mélységeit. Akkor magából a szomorúságból alakul ki egy újfajta öröm - ami szinte lehetetlennek látszik, de megtörténik, én megismertem...

A 'MA'- VAN, A 'HOLNAP'- NINCS

...Attól a naptól, hogy anyai nagyapám meghalt...a halál állandó társam lett. Azon a napon én is meghaltam, mert egy dolog bizonyossá vált számomra: akár hét évet, akár hetven évet élsz - ő hetven éves volt - mit számít az? Meg kell halnod.

Egy olyan jó ember, egy olyan nagyszerű ember csak úgy meghalt. Mi értelme volt az életének? Ettől kezdve állandóan ez a kérdés gyötört - mi volt az értelme? Mire ment vele? Hetven éven keresztül jó ember volt, de mi volt az egésznek az értelme? Egyszerűen csak befejeződött - anélkül, hogy bármilyen nyomot hagyott volna maga után, Nagyapám halála nagyon komollyá tett.

Már a halála előtt is komoly voltam. Már négyéves koromban olyan problémák foglalkoztattak, amelyeket az emberek szeretnek a végsőkéig elhalasztani. Én nem hiszek a halogatásban. Amikor kérdezgetni kezdtem nagyapámat, azt felelte:

-Micsoda kérdések! Még előtted az egész élet, nem kell sietni, és különben is, túl fiatal vagy.

- Láttam kisfiúkat meghalni a faluban - mondtam -, ők nem kérdeztek ilyesmiket, és anélkül haltak meg, hogy a választ megtalálták volna. Te kezeskedsz azért, hogy én nem halok meg holnap, vagy holnapután? Kezeskedsz azért, hogy csak azután halok meg, hogy már megtaláltam a választ?

-Ezt én nem tudom garantálni – felelte nagyapám-, mert a halál nem rajtam múlik, és az élet sem rajtam múlik.

- Akkor ne akard, hogy bármit is későbbre halasszak. Most akarom a választ – mondtam. – Ha tudod, akkor mondd, hogy tudod, és add meg a választ. Ha pedig nem tudod, akkor valld be hősiesen, hogy nem tudsz erről semmit.

Hamar rájött, hogy nem sok választása van velem szemben. Vagy igent kellett mondani... de az nem volt könnyű, mert akkor mélyebben bele kellett volna menni a

részletekbe, és engem nem lehetett becsapni. Lassanként beismerte a tudatlanságát, hogy nem tud válaszolni.

- Te nagyon öreg vagy – mondta -, nemsokára meg fogsz halni. Mit csináltál egész életedben? A halál pillanatában a tudatlanságodon kívül nem lesz semmi másod. És ezek életbevágó kérdések; nem hétköznapi dolgokról kérdezlek... Templomba jársz. Én azt kérdelem, miért jársz a templomba; találtál valamit a templomban? Egész életedben oda jártál, és engem is arra próbálsz rávenni, hogy menjek veled. A templomot ő építette. Egyszer aztán belátta az igazat:

-... mert én építettem a templomot. De ha én sem járok oda, akkor ki fog odajárni? De előtted beismerem, hogy ez hiábavaló. Odajártam egész életemben, és semmi eredménye.

- Próbálj meg valami mást – mondtam erre. – Ne a kérdést vidd a sírba; a választ vidd a sírba.

De ő a kérdést vitte a sírba.

Amikor utolsó alkalommal hozzám szólt, úgy tíz órával a halála előtt, kinyitotta a szemét, és azt mondta:

- Igazad volt; a halogatás nem helyes. Az összes kérdést magammal viszem a sírba. Tehát ne feledd, minden, amit ajánlottam neked, helytelen volt. Igazad volt, ne halogass. Ha felmerül egy kérdés, próbáld megtalálni a választ amilyen gyorsan csak lehet...

The Rajneesh Bible, Volume III,
1985. január 21. este

AJTÓ AZ ISTENIHEZ

Vipasszana az asramban élt, és egy vidám, élénk szanjászin volt, tele léttel. Zenész volt; eleven, dinamikus énekes. Hirtelen megbetegedett, és mindenkit szíven ütött a hír, hogy gyógyíthatatlan agydaganata van...

...Ha valaki meghal - valaki, akit ismertél, akit szerettél, akivel együtt éltél, aki része volt az életednek - akkor valami benned is meghal. Persze, az illető hiányozni fog. Űrt érzel utána, ez természetes. De ugyanez az űr átalakítható egy ajtóvá. És a halál: ajtó Istenhez. A halál az egyetlen olyan jelenség, amely nem áldozata az emberi korrupciónak. Ezen kívül az ember minden mást meghamisított, mindent beszennyezett. Egyedül a halál maradt szűzen, hamisítatlanul, érintetlenül az emberi kéztől. Az ember meg szeretné hamisítani ezt is, de nem tud vele mit kezdeni, nem tudja magáévá tenni. A halál annyira megfoghatatlan - hogy megismerhetetlen maradt. Az ember nem tud mit kezdeni a halállal, képtelen felfogni, nem tud tudományt faragni belőle, Ezért a halál még tiszta, és jelenleg az egyetlen ilyen dolog a világon.

Használd ki ezeket az alkalmakat. Amikor a halál váratlanul belép a tudatodba, akkor az egész életedet értelmetlennek érzed. És az úgy is van! A halál felfed egy

igazságot. Amikor hirtelen szembetalálsz magad a halállal, akkor teljesen kicsúszik a talaj a lábad alól. Hirtelen ráébredsz, hogy ez a halál utalás a te halálodra is. Minden halál mindenki halála.

Vipasszana elfogadta a halált. Ez az egyik legnehezebb dolog. Ez csak mély meditációban lehetséges, másképpen nem - mert az egész elmét, az egész emberi elmét a halál ellen neveltük. Évszázadokon keresztül azt tanították nekünk, hogy a halál az élet ellen van, hogy a halál az élet ellensége, hogy a halál az élet vége. Ezért vagyunk tele félelemmel és nem tudunk ellazulni, ezért vagyunk képtelenek átadni magunkat a halálnak. De ha nem tudsz ellazulni, ha nem tudod átadni magad, akkor egész életedben feszült leszel, mert a halál nem választható el az élettől. Az nem az élet vége - az valójában a crescendo, az élet tetőpontja. És ha félsz a tetőponttól, akkor persze képtelen vagy...soha nem tudsz ellazulni az életben sem, mert mindenfelől a halál leselkedik rád, meg vagy rémülve.

Aki fél a haláltól, az alvás közben sem tud felengedni, mert az alvás is egy 'kishalál', amely minden este eljön. Aki fél a haláltól, fél a szerelemtől is, mert a szerelem is halál. Aki fél a haláltól, fél az orgazmus élményétől is, mivel az orgazmusban az ego meghal. Aki fél a haláltól, az mindentől fél, így mindenről lemarad.

Vipasszana nem ellenkezett. Úgy halt meg, ahogy szerettem volna - teljesen átadta magát, elfogadta a halált. Nem ellenkezett, nem küzdött. És ehhez az kell, hogy megismerj magadban valami hihetetlenül csodálatosat; valamit, ami túl van a halálon. Az ember csak akkor tud felolvadni a halálban, ha felismerte önmagában a halhatatlant.

Ha nem fogadod el a halált, akkor csak egy 'fél' leszel, egy darab leszel, aszimmetrikus maradsz. Amint elfogadod a halált, rögtön kiegyensúlyozottá válsz. Ha ezt elfogadtad, akkor mindent elfogadtál: a nappalt és az éjszakát, a nyarat és a telet - a fényt éppúgy, mint a sötétséget. Ha mindkettőt elfogadtad, az élet mindkét polaritását, akkor egyensúlyba kerülsz. Békés leszel, egésszé válsz.

És ha az egészre mint egységre gondolsz, akkor ebből a halál sem maradhat ki. Az élet szép, s a halál éppoly szép. Az élet áldásos, s a halál is áldásos a maga módján. Az élet gyümölcsöző, de a halál is gyümölcsözik. Mindent, amit az Isten ad, mélységes hálával kell fogadni - még a halált is. Csak akkor leszel vallásos, ha mindent hálával elfogadsz, ha mindent feltétel nélkül elfogadsz. A halál az egyik legszentebb szentség - hamisítatlan, még szűz...

Nothing to Lose but Your Head
1976. március 12. este

VÁLASZD AZ ISMERETLENT

...Amikor meghalsz, akkor egy felől az élet egyik fejezete - amelyikről az emberek azt hiszik, hogy az volt az egész életed - lezárul. Pedig az csak egy fejezet

egy olyan könyvben, amelyiknek végtelen sok fejezete van. Egy fejezet lezárul, de a könyv nem csukódik be. Csak lapozol egyet, és már kezdődik is a következő fejezet.

A haldokló már kezdi előrevetíteni a következő életét. Ez ismert tény, hiszen ez történik, amikor egy fejezet lezárul. Előfordul néha, hogy valaki a halál küszöbéről tér vissza. Például valaki fuldoklik, és aztán valahogy megmenekül. Szinte kómában van; kinyomják belőle a vizet, mesterséges légzést kap, aztán valahogy megmenekül. Már majdnem lezárult a fejezet.

Ezek az emberek érdekes dolgokról számoltak be. Az egyik ilyen, hogy az utolsó pillanatban, amikor érezték, hogy most meg fognak halni, hogy nincs tovább, akkor az egész addigi életük - a születéstől addig a pillanatig - villanásszerűen lefutott előttük. Egy szempillantás alatt maguk előtt láttak mindent, ami történt velük; azt is, amire emlékeztek, és azt is, amire azelőtt sohasem emlékeztek...apró részletekre, amelyek azelőtt jelentéktelenek voltak, amelyekről fogalmuk sem volt, hogy emlékezetük megőrizte. Az emlékezet teljes filmje olyan gyorsan leszalad, villanásszerűen...és ennek szempillantásnyi időnek kell lennie, mert az ember meghal, és nincs három órája, hogy megnézzé az egész filmet.

És még ha meg is nézed az egész filmet, akkor sem tudod befogadni egy teljes emberöltő történetét, az összes jelentéktelen kis részlettel. De minden lejátszódik előtted - ez biztosan így van, és ez nagyon figyelemreméltó jelenség. Mielőtt a fejezet befejeződne, felidézed az összes élményedet; beteljesületlen vágyaidat, reményeidet, csalódásaidat, tévedéseidet, szenvedéseidet, örömeidet - mindent.

A haldoklónak látnia kell az egészet, mielőtt továbbáll, fel kell idéznie újra az egészet, mert a test távozik: ez az elme nem lesz vele, ez az agy nem lesz vele többé. De a vágy, amely ettől az elmétől származik a lélekhez fog tapadni, és ez a vágy fogja meghatározni a jövőendő életét. Mindent, ami beteljesületlen maradt, továbbvisz a cél felé.

Tehát az, hogy mit csinálsz a halálod pillanatában, meg fogja határozni a születésed körülményeit. A legtöbb ember úgy hal meg, hogy közben ragaszkodik az élethez. Az emberek nem akarnak meghalni, és érthető; hogy miért nem. Csak a halál pillanatában ismerik fel igazán a tényt: hogy nem éltek. Az élet egyszerűen elmúlt, mint egy álom, s már itt is van a halál. Most már nincs idő élni - a halál kopogtat az ajtón. És amikor volt időd, hogy élj, akkor inkább ezer és egy hülyeséget csináltál, elvesztegetve az idődet, ahelyett, hogy éltél volna. Csak nézd meg az embereket a halál pillanatában. Az ő szenvedésük nem a halál. A halálban semmi fájdalmas nincs - teljesen fájdalommentes. Sőt, inkább kellemes; olyan, mintha mélyen aludnál. Gondolod, hogy a mély alvás fájdalmas lehet? De az emberek nem törődnek a halállal, és a mély alvással, és a kellemes érzéssel; amiatt aggódnak, hogy amit eddig megismertek, megszereztek, az kicsúszik a kezükből. A halálfélelem csak azt jelenti, hogy félsz elveszíteni az ismertet, és félsz belépni az ismeretlenbe. A bátorság a félelem ellentéte. A halálfélelem a legnagyobb félelem, és a bátorságot leginkább ez tudja kikezdeni. Ezért azt tanácsolom...most már nem tudsz visszatérni az előző halálodhoz, de egyvalamit megtehetsz; mindig állj készen arra, hogy átlépj az ismertből az ismeretlenbe - bármikor, bármilyen helyzetben. Ragadd meg azt, ami

új...ragadd meg az újdonságát, a frissességét, hisz az olyan hívogató. Ez a módszer meghozza a bátorságot.

Válaszd mindig az ismeretlent; még akkor is, ha rosszabbnak bizonyul, mint az ismert - mert nem az a lényeg.

Azt mondják, nem minden arany, ami fénylik. Én azt mondom, még ha arany is, akkor is; felejtsd el! Keresd az újat - arany vagy nem arany, az nem számít. Kezdd egy egyszerű gyakorlattal: amikor csak mód van rá válaszd mindig az ismeretlent, a kockázatosat, a veszélyeset, a bizonytalant; és így sosem leszel tanácstalan.

És csak ezután, csak ekkor tárulhat elénk a halál mérhetetlen élménye.

Bátorság fog eltölteni. Csak kezd azzal az egyszerű formulával, hogy soha nem hagyod ki az ismeretlent. Mindig válaszd az ismeretlent, és menj a saját fejed után. Akkor is, ha szenvedsz, megéri - ez mindig megtérül. Mindig egyre felnőttebben, egyre érettebben, egyre intelligensebben kerülsz ki belőle...

Beyond Enlightenment,
1986. október 5.

II. RÉSZ

MEGMENTŐID AZ ELLENSÉGEID

AZ ÁL-VALLÁSOK FÉLELEMRE TANÍTANAK

Szeretett Bhagwan,

*Más vallásokban szinte sohasem beszélnek
a halálról, és ha mégis, akkor az komor és
félelmetes. A Te vallásodban mindig szabadon
és vidáman beszélnek róla.
Van ennek valami jelentősége?*

Ez mindenképpen az egyik legfontosabb dolog. Ez az, ami eldönti, hogy igazi, vagy ál-vallásról van-e szó.

Az ál-vallás semmit nem tud a halálról. Sőt, az életről sem tud semmit, innen származik a félelem - a felelem mindkettőtől. Nem lehet csak a haláltól félni, mert a halál nincs elkülönülve az élettől, a halál az élet része. Az nem az élet befejeztét jelenti; a halál az élet egy mozzanata - az élet folytatódik. A halál sokszor megtörténik, rengetegszer, az csupán egy esemény. Az ál-vallások azonban félnek mindkettőtől.

Az ál-vallások félnek az élettől is. Először ezt kell megértened; csak ezután értheted meg, hogy miért félnek a haláltól. Az ál-vallások mind az életről való lemondást hirdetik. Mindegyik egyfajta 'anti-élet' felfogáson alapszik: valami nem stimmel az élettel, az élet eredendően bűnből származik, nem helyes, hogy élsz. Ádámnak és Évának bűnhődni kellett, mert élni akartak, mert tudni akartak, mert érteni, felfedezni, kutatni akartak - ez az ő eredendő bűnük. Te Ádám és Éva örököse vagy. Te eredendően bűnben születesz.

A vallások vissza akarják csinálni, amit Ádám és Éva tettek, hogy Isten újra elfogadjon téged, hogy visszafogadjon a mennybe. A vallások félnek az élettől, félnek a tudástól - ebben egyik sem különbözik a másiktól.

Az ál-vallások megtanítanak félni az élettől is - nem csak halálfélelemre tanítanak. Nem beszélnek a halálról; úgy gondolják, hogy illetlenség a halálról beszélni. Az etikett nem engedi meg, hogy vacsora közben a halálról társalogj. Hát miről beszéljünk vacsora közben?! - az emberek még akkor sem beszélhetnek a halálról, amikor összegyűlnek valakinek a temetésére, hogy leróják utolsó kegyeletüket.

Élj olyan intenzíven, ahogy csak lehet, és akkor maga az élet íze mutatja meg, hogy miért nem kell félni a haláltól. Ha egyszer megismered az életed, és annak tüzeit, akkor tudni fogod, hogy nincs halál.

Ez az élet, amit az ember intenzív átélésen keresztül ismer meg, ez örök. Így az örökkévalóság érzése az élet folyamán egyre erősödik. Minél mélyebben, minél intenzívebben élsz, annál hamarabb megérzed, hogy nincs halál.

Az én vallásomban megünnepeljük a halált, mert nincs halál. Az csak belépés egy másik életbe.

Mi a születést ünnepeljük - az emberek azt hiszik, hogy a halált ünnepeljük - mert a halál, mint olyan, nem létezik, mert semmi nem hal meg, csak a formák változnak. Az élet átköltözik az egyik formából a másikba...és mindenkinek örvendeznie kellene, amikor valaki meghal, mert ő csak látszólag hal meg. Számunkra úgy tűnik, meghal - másrésről viszont megszületik.

The Rajaeesh Bible, III. kötet,
1985. január 10. este

AZ ÉLESZTŐ KELETEN, A KOVÁSZ NYUGATON VAN

...Az 'egy élet' gondolatát másoktól örökölted, belédnevelték. A keresztény eszme, a zsidó eszme, a mohamedán eszme - melyek mind abban a zsidó felfogásban gyökereznek, hogy csak egy élet van - örült módon felgyorsították az életet Nyugaton. Olyan sietségben kell tenned mindent, hogy közben nem tudsz neki örülni, és nem is tudod tökéletesen megcsinálni...valahogy sikerül megcsinálnod, aztán rohansz is a következő dologhoz.

A nyugati ember nagyon rossz felfogás szerint él. Ez akkora feszültséget hozott létre az emberekben, hogy sehol nem tudnak megnyugodni; mindig sietnek valahova; félnek, hogy a vég idejekorán utoléri őket. Mindent meg akarnak csinálni, mielőtt a vég eljön. Az eredmény azonban éppen az ellenkezője; semmit nem tudnak szépen, könnyedén, tökéletesen megcsinálni.

A halál annyira beárnyékolja az életüket, hogy nem tudnak felszabadultan élni. Minden, ami örömet okozna, időpocsékolásnak látszik. Nem képesek csak leülni egy órára, csendben, mert elméjük rögtön megszólal: 'Miért vesztegeted el ezt az órát? Ezalatt megtehetnéd ezt, megtehetnéd azt...'

Az 'egy élet' felfogásának köszönhetően a meditáció eszméje sohasem alakulhatott ki a Nyugaton. A meditációhoz teljesen ellazult elme szükséges; sietség, aggodalmak nélkül, sehová sem készülve...csak örülni mindennek, ami jön, pillanatról-pillanatra.

A meditáció törvényszerűen keleti találmány, hiszen itt az örök élet eszméje él - lehetőség van az ellazulásra. Lazíthatsz minden félelem nélkül, örvendezhetsz és furulyázhatsz, kedvedre táncolhatsz és énekelhetsz, élvezheted a napfelkeltét és a naplementét. Örülhetsz az egész életednek. És nem csak az életednek, örülhetsz még a halálodnak is, mert a halál is egy nagyszerű élmény, talán a legnagyobb élmény az életben. Egy crescendo.

A nyugati felfogás szerint a halál az élet vége. A keleti felfogás szerint a halál csak egy szép esemény az élet hosszú folyamatában; ebben a folyamatban nagyon

sok halállal kell szembenézni. Minden egyes halál egy csúcspont az életedben, mielőtt egy másik élet, egy másik forma, egy másik elnevezés, egy másik öntudat kezdődne. Nem befejeződsz, egyszerűen csak házat cserélsz.

Mulla Nasruddin jut erről az eszembe:

Egy tolvaj lépett be a házába; Nulla aludt, de nem igazán - félig nyitott szemmel figyelte, hogy a tolvaj mit csinál. Mulla nem szeretett más dolgába beleavatkozni, A tolvaj nem zavarta őt az alvásban, miért zavarta volna akkor ő a tolvajt a munkájában? Hadd csinálja csak a dolgát.

A tolvaj aggódni kezdett, furcsának találta a helyzetet. Miközben mindent kihordott a házból, néha kiesett valami a kezéből, ami zajt csinált, de Mulla tovább aludt, mintha mi sem történt volna. A tolvaj kezdte gyanítani, hogy ez a fajta alvás csak akkor lehetséges, ha az ember ébren van. 'Milyen furcsa ez az ember, hogy egy szót sem szól, amikor kiürítem az egész házat!'

Az összes berendezés, az összes bútor, minden kikerült a házból. Amikor végül mindent összegyűjtött és összekötözött, hogy hazavigye, akkor hirtelen úgy érezte, hogy valaki követi. Hátranézett - ugyanaz az ember volt, aki az előbb aludt.

- Miért követsz? - kérdezte.

- Nem, én nem követlek - felelte Mulla -, mi most költözködünk. Elvittél mindent. Mit csinálnék még ebben a házban? Jövök hát én is.

Ez a könnyedség jellemző az egész Keletre, a Kelet ezt az elvet követi a halállal kapcsolatban is...csak átköltözik.

A tolvaj megijedt:

- Bocsáss meg, tessék, itt van a holmid - mondta.

- Nem, hagyd csak. Úgyis már el akartam költözni abból a házból, olyan rossz állapotban van. Neked biztosan jobb házad van, és én egyébként is elég lusta ember vagyok. Szükségem van valakire, aki a gondomat viseli; és különben is, amikor mindent összeszedtél, akkor engem miért hagytál ott?

A tolvaj kezdett félni...hogyan őt is ellopta az egész életével együtt; sosem találkozott még ilyen emberrel.

- Itt van a holmid, tessék - mondta.

- Nem — felelte Mulla -, most már végigcsináljuk. Vidd a holmit, különben megyek a rendőrségre. Én úriemberként viselkedem, nem tolvajnak nevezlek, hanem csak valakinek, aki segít nekem a költözködésben...

Nincs sietség. A te eszméd a rövid életről viszont veszélyes eszme. Ezért van az, hogy a keleti ember - jóllehet nagyon szegény - nem esik kétségbe, nem gyötrődik. A nyugati ember gazdag, de gazdagsága nem szolgál lelki épüléséül, éppen ellenkezőleg; a nyugati ember nagyon feszült. Pedig még nyugodtabbnak kellene lennie, hiszen megteremtette a kényelmes élet minden feltételét.

De az alapvető probléma az, hogy a nyugati ember mélyen, legbelül tudja, hogy az élet rövid; sorban állunk, és minden pillanatban közelebb kerülünk a halálhoz. Amikor megszülettünk, megkezdtük utunkat a temető felé. Minden pillanat lenyízzant egy kicsit az életből, s így az mindig rövidebb és rövidebb lesz. Ez okozza a feszültséget, a gyötrődést, az aggodalmat. Minden kényelem, minden

fényűzés, minden gazdagság értelmetlenné válik, mert nem viheted őket magaddal. Egyedül kell a halálba menned.

A keleti ember nyugodt. Először is, egyáltalán nem tartja fontosnak a halált. Másodszor: mivel ilyen nyugodt, észre tudja venni azt a belső gazdagságot, amit majd magával visz az életen túl is; azt, amit a halál sem tud elvenni.

A halál mindent elvesz, ami rajtad kívül van - és ha nem fejlődött ki a belső léted, akkor természetes, hogy félni fogsz, hiszen semmit nem tudsz megmenteni a halál eláll; mindenedet elveszi. De ha meglelted belső léted, ha megtaláltad a békét, boldogságot, csöndet, örömet - ezek függetlenek minden külső dologtól - ha megtaláltad léted kertjét, és megláttad saját tudatod virágait, akkor a halálfélelem kérdése fel sem merül.

Ismétlem tehát, egy dolgot ne felejts el: te egy halhatatlan lény vagy. Ebben a pillanatban ez nem a te tapasztalatod; legfeljebb elfogadhatod, mint hipotézist - nem mint hitet -, a hipotézis viszont arra való, hogy próbára tegyék.

Soha senkitől nem akarom, hogy bármit is hit által fogadjon el tőlem; sokkal inkább hipotézisként. Nincs szükségem arra, hogy bármilyen hitet is ráderőltessek, mert én ismerem az igazságot. Mivel ismerem az igazságot, csak annyit mondhatok neked: ez csak egy ideiglenes feltevés; arra való, hogy kísérletezz vele, mert teljesen bizonyos vagyok, hogy ha kísérletezel, akkor a hipotézised a saját tudásoddá fog válni - nem mint hit, hanem mint bizonyosság. És csak a bizonyosságok menthetnek meg téged. A hit - papírcsónak.

Senki nem gondolhatja, hogy egy papírcsónakkal keresztülszelheti a lét óceánját. Bizonyosságra van szükséged...nem hitre, hanem egy olyan igazságra, amit te magad tapasztalsz meg. Nem valaki más igazságára, hanem a sajátodéra. Akkor öröm lesz nekiindulni az ismeretlennek, a feltérképezetlen óceánnak; ez rendkívüli izgalom és ekstázis...

The Golden Future,
1987. április 27.

MINDEN FÉLELEM GYÖKERE

Szeretett Bhagwan,

Mi a félelem?

A félelemnek számtalan féle formája létezik; azokról most nem beszélek. A legalapvetőbb félelem - aminek minden más félelem csupán távoli visszhangja - a halálfélelem. Az életet körülöleli a halál. Mindennap látod, hogy valaki meghal, valami meghal; valami, ami egy pillanattal ezelőtt élő volt, most halott.

Minden halál a saját halálodra emlékeztet.

Lehetetlen elfelejtened a saját halálodat; minden pillanatban valami emlékeztet rá. Az első dolog tehát, amit meg kell érteni, hogy csak úgy tudsz megszabadulni a félelemtől, ha megszabadulsz a haláltól. És meg tudsz szabadulni a haláltól, mert a halál csak egy idea, nem a valóság.

Mindig csak másokat láttál meghalni; láttad már valaha is magadat meghalni? És amikor másokat látsz meghalni, akkor te kívülálló vagy, nem részesülsz az élményben. Ezt az élményt csak belülről lehet megtapasztalni.

Mindössze annyit tudsz róla, hogy már nem lélegzik, hogy a teste kihűlt, hogy a szíve nem ver többé. De gondolod, hogy ezek jelentik az életet? Az élet csak légzés? Az élet csak szívverés, csak vérkeringés, ami melegen tartja a testet? Ha csak ennyit jelent az élet, akkor ez nem éri meg a játszmát. Hacsak a lélegzésem az életem, akkor mi értelme továbblélegezni?

Az élet ennél több kell legyen. Az élet csak akkor ér valamit, ha tartalmaz valami örökkévalót; valamit, ami túl van a halálon. És ez megismerhető, mert benned létezik. Az élet benned létezik - a halál mások, külső megfigyelők élménye. Ez pont olyan, mint a szerelem. Megértheted-e a szerelmet abból, hogy látsz valakit, aki szerelmes? Mit látsz akkor? Ölelgetik egymást, de az ölelgetés a szerelem. Lehet, hogy látod, amint egymás kezét fogják, de a kéz fogása a szerelem? Mi egyebet fedezhetsz fel a szerelemből kívülről?

Így minden megállapítás rendkívül felületes lesz. Ezek a szerelem megnyilvánulásai, de nem maga a szerelem. A szerelem az olyan valami, amit csak akkor ismerhet meg az ember amikor szerelmes.

Rabindranath Tagore nagyapjának volt egy barátja, aki gyakran sarokba szorította az unokát. Sokszor jött látogatóba az öregember, mert a szomszédban lakott, de sosem távozott anélkül, hogy Rabindranathot zavarba ne hozta volna. Mindig bekopogott hozzá és megkérdezte:

-Hogy megy a költészet? Tényleg ismered az Istent? Tényleg ismered a szeretetet? Mondd csak, te tényleg ismered mindazt, amiről a verseidben beszélsz? Vagy csak összerakod a szavakat? Bármelyik idióta tud beszélni szeretetről, Istenről, lélekről, de nem látom a szemedben, hogy te bármit is megtapasztaltál volna.

És Rabindranath nem tudott felelni. Lényegében igaza volt. Az öregember, ha például meglátta őt a piacon, akkor megállította, és nekiszegezte a kérdést:

- Mi van az Isteneddel? Megtaláltad már, vagy még mindig csak verseket írsz róla? Ne feledd, ha beszélsz az Istenről, az nem jelenti azt, hogy ismered is.

Nagyon kínos helyzeteket teremtett. A költő-találkozókon, ahol Rabindranath mindig nagy tiszteletnek örvendett - Nobel-díjas volt -, az öregember rendszerint ott volt. A költők és rajongók előtt, a színpadon állva megragadta Rabindranathot a gallérjánál fogva, és így szólt:

- Még nem történt meg. Miért csapod be ezeket az idiótákat? ők kis idióták, te nagy idióta vagy; őket nem ismerik külföldön, téged ismer az egész világ - de ez nem jelenti azt, hogy ismered Istent. Rabindranath így írt erről naplójában: „Annyira erőszakos volt, és olyan átható tekintete volt, hogy lehetetlenség volt hazudni neki.

Pusztán a jelenléte megkövetelte, hogy az ember vagy igazat mondjon, vagy maradjon csendben.”

De egyszer aztán megtörtént... Rabindranath éppen reggeli sétáját tette. Éjszaka esett az eső; kora reggel volt, s a Nap éppen felkelőben... Az egész óceánt bearanyozta a nap, az út mentén pedig kis pocsolyákban gyűlt össze az esővíz. A Nap ezekben a kis pocsolyákban ugyanazzal a színnel, ugyanazzal a dicsőséggel, ugyanazzal az örömmel kelt fel... És ez a kis élmény - hogy a létezésben nincsen semmi, ami felsőbbrendű, vagy alsóbbrendű lenne, hogy minden egy nagy egész - hirtelen beléhasított. Életében először ő ment el az öregemberhez, bekopogott hozzá és a szemébe nézett:

- Most mit mondasz?

- Most nincs mit mondani. Megtörtént, Légy áldott - mondta az öregember.

A lehetőség mindig adott, hogy megtapasztald az örökkévalóságot, a teljességedet, a léttel való egységedet. Csak egy élmény kell, ami teljesen áthat.

Tehát először is meg kell szabadulni a haláltól. Akkor minden félelem eltűnik. Nem kell minden egyes félelmet meg vizsgálnod; mert ahhoz több emberöltőre lenne szükséged, és még úgy sem jutnál a végére.

A félelem természetes, mert a halálról mindenki tud. A bűn, az nem természetes; azt a vallások teremtték. Minden embert bűnössé tettek - bűnössé ezer és egy dologban. És ez olyan teher, ami miatt az ember nem tud felszabadultan énekelni, nem tud táncolni, nem tud örülni semminek. A bűn mindent megmérgez.

Az összes vallás összeesküdött a szerencsétlen emberi lény ellen, hogy bűnössé tegye, mert így tud rabszolgát csinálni belőle. És rabszolgákra szükség van. Néhány ember hatalomvágya miatt kell emberek millióinak szolgáskorban élnie. Azért, hogy néhány ember 'Nagy Sándor' lehessen, emberek millióit kell embertelen szintre taszítani. Kellenek a 'kis sándorok'.

De ezek mind csak az elme beidegződései, és éppoly könnyű kitörölni őket, mint a tengerpart homokjából az írást. Ne félj azért, mert ezeket az írásokat eddig szentírásnak tekintetted...mert ezeket eddig úgy tekintetted, hogy igen tiszteletreméltó forrásból, nagy vallásalapítóktól származnak. Az nem számít. Csak egy dolog számít: hogy az elmédnek teljesen tisztának, tökéletesen üresnek és némának kell lennie.

Se Mózes, se Jézus, se Buddha nem kell, hogy benned lakjon. Neked egy teljesen néma, tiszta ürre van szükséged. És csak ez a tiszta ür vezethet el önmagadhoz, hozzám, vagyis magához a léthez.

A világ vallásai temérdek betegséget hoztak az emberre, össze se lehet őket számolni. Az egyik ilyen betegség, hogy minden embert jutalom-orientálttá tettek. Jutalom-orientálttá - ha nem ebben a világban, akkor a másikban. Oly kapzsisvá, mohóvá tették az embert...és közben mindannyian a kapzsiság és mohóság ellen beszélnek. Az összes vallás a kapzsiságon, a mohóságon alapul...

A vallások akkora kárt okoztak, hogy az megbocsájthatatlan. Az ember minden méltóságát elvették - a vágyódás, a szerelem örömét, a várakozás örömét; elvették a bizalmát az iránt, hogy a tavasz eljön egyszer. Mindent elvették tőled. Csak akkor

kapsz jutalmat, ha elvégzel bizonyos szertartásokat, amiknek semmi közük hozzád, amiknek semmi értelme.

Egy egyszerű és ártalmatlan vallás megváltoztathatta volna az egész Földet. De a dörzsölt papok nem engednének meg egy olyan vallást, amelyik tiszta, és ártatlan, és gyermeki; csodálkozó szemekkel, boldogan - amelyik nem foglalkozik olyan hülye ideákkal, mint menny és pokol; hanem minden pillanatban nagy szeretetben él...többre várva - nem vágyakozva, hanem várakozva, kiérdemelve; egyre nagyobb úrt, csöndet kialakítva...hogya tavasz eljőjön...és nem csak néhány szál virággal, hanem virágözönnel...

Az egyik szufi misztikus így írt erről: „Sokat vártam a tavaszra, míg eljött. S olyan bőségesen, olyan sok virággal érkezett, hogy nem maradt hely, ahol fészket rakhatnék magamnak.”

Az élet bőkezű; neked csak el kell tudni fogadni.

Én azt akarom, hogy tökéletesen tiszta légy, mentes minden vallási szennytől, romlottságtól. Az elméd csendben, szeretetben várakozzon...valami nagy dologra...

Az élet olyan sok, hogy hiába kutatjuk állandóan, kimeríthetetlen marad. A rejtély időtlen.

The Golden Future,
1987. május 17. este

A FÉLELEM VALLÁSA

...A vallás egyedül a halálnak köszönheti jelentőségét. Egyáltalán senkit nem érdekelne a vallás, ha nem volna halál. Nem az élet az, ami arra ösztönöz, hogy vallásos légy, nem a halál az. A halál ösztökél arra, hogy keress valamit, ami akkor is él, ha meghalsz.

Képzeld csak el egy világot, ahol a halál nem létezik, ahol senki nem hal meg. A kérdés, hogy 'mi történik a halál után?' értelmetlen lenne, a menny és a pokol kérdése értelmetlen lenne. S ha te örökkévaló vagy, akkor mennyivel több nálad Isten?

Most ő az örök lét, s te csak egy átmeneti jelenség vagy, egy szappanbuborék; egy pillanat alatt eltűnsz - innen a félelem. És a félelem ösztökél a keresésre. Tudni akarod, hogy mi ez a halál, és tudni akarod, hogy vajon marad-e utána valami, vagy nem. Azok, akik azt mondják, hogy semmi nem marad a halál után, nem vallásosak. Ők nem járnak semmilyen templomba, szent helyekre, nekik nincsenek szentírásaik.

Én minden eddigi vallást ál-vallásnak nevezek. Úgy látszanak, mintha valódiak lennének, de valójában nem azok, mert nincs bátorságuk ahhoz, hogy elfogadják az egészet, - felemások.

A halálfélelem hozta létre az ál-vallásokat. Most először, a világ egy globális halálhoz közeledik. Mindmáig csak egyéni halál volt; a társadalom folytatódott, a világ folytatódott. Igen, emberek jöttek és mentek; az öreg emberek eltűntek, fiatalok jöttek a helyükre - de a folyamatosság mindig megvolt, az élet mindig megvolt. Igen, az egyéni élet mindig probléma volt, de csak az egyén aggódott miatta.

A pap nagyon könnyen ki tudta használni az egyént. Az ember olyan gyöngé, olyan kicsi, olyan elesett, és tudja, hogy meg fog halni - a paphoz szalad, mert kell, hogy találjon valami fogódzót, valamit, ami halhatatlan, ami örök, ami megmenti őt a haláltól. És a pap ezt meg is ígéri. Az viszont sosem volt probléma, hogy ezt az egész társadalom megcsínyli...

The Rajneesh Bike, Volume III
1985. január 20. este

NEM ÍGY KELL ÉLNI!

...Ha a Nyugat nem hagy fel az 'egy élet' szemléletével, akkor a képmutatás, a ragaszkodás, a félelem is maradni fog. Valójában egy élet az nem minden; sokszor éltél már, és sokszor fogsz még. Ezért azt mondom: élj minden pillanatot olyan teljességgel, amennyire csak lehet...semmi nem kerget át az egyik pillanatról a másikra. Az idő nem pénz, az idő kimeríthetetlen; ugyanúgy megvan a szegénynek, mint a gazdagnak. Az idő tekintetében nincsenek gazdagok és szegények.

Az élet egy örök inkarnáció.

Ami a felszínen látszik, az mélyen a nyugati vallásokban gyökeredzik. Fukar módon csak hetven évet kapsz tőlük, aminek ráadásul egyharmada elmegy alvással, másik egyharmada pedig elmegy arra, hogy megkeresd az ennivalóra, ruházkodásra és egyebekre valót. És azt a kicsit is, ami maradt, 'tanulásra', focimeccsre, mozira, TV-re, hülye vitákra és ellenségeskedésekre kell szánnod. Ha a hetven év alatt meg tudsz menteni hét percet önmagad számára, akkor az én szememben te már bölcs ember vagy. Ám nem könnyű összeszedni még ezt a hét percet sem az életedben...hogyan akarod így megtalálni önmagad? Hogyan fejtet meg lényed, életed misztériumát? Hogyan fogod megérteni, hogy a halál az nem egy vég?

Mivel lemaradsz magáról az életről, le fogsz maradni a halál nagyszerű élményéről is. Egyébként a halálban nincs semmi, ami miatt félni kellene tőle. Az egy csodálatos alvás, egy álom nélküli alvás; egy olyan alvás, ami ahhoz kell, hogy nyugodtan és némán átköltözhess egy másik testbe. Ez olyan, mint amikor a műtéthez megkapod az érzéstelenítőt. A halál barát, nem ellenség. Ha sikerül a halállal megbarátkoznod, és nem kell többet attól félned, hogy mindössze ez a hetven év van, ha kinyílik számodra is az élet végtelen perspektívája - akkor minden lelassul, nincs szükség többé rohanásra.

Az ember mindig, mindenhol csak siet. Ahogy felkapja reggel a táskáját, belegyömöszöl néhány dolgot, megpuszítja az asszonyt - észre sem venné, ha nem a felesége lenne az - és 'elköszön' a gyerekeitől... Nem így kell élnie. Hova jutsz ezzel a rohanással?

Nyugaton nincs hagyománya a misztikumnak. A nyugati ember extrovertált: nézz csak kifelé, mennyi látnivaló van... De fogalma sincs arról, hogy belül nem csak a csontváz van; hogy valami még van azon belül is. Ott a te tudatod. Ha behunyod a szemed, akkor nem a csontvázaddal találkozol - az életed igazi forrását találod ott.

A nyugati embernek alaposan meg kellene ismernie élete forrását - és akkor nincs több hajsza. Akkor élvezheted a fiatalságodat, élvezheted az öregkort, és képes leszel örülni annak is, amikor eljön a halál. Azt kell mindössze megtanulnod, hogy mindennek tudj örülni; hogy bármit, amivel szembetalálsz magad, ünneppé tudj varázsolni.

Én azt mondom: az igazi vallás az a transzformáció művészete - amikor minden ünneppé, énekké, tánccá alakul...

The Golden Future,
1987. május 19. este

III. RÉSZ

FIGYELJ ÉS MINDENT MEGTUDSZ

NINCS KÜLSŐ ISTEN

...A templomokban, a zsinagógákban, a mecsetekben a hívás mind lealacsonyítja magukat, lealacsonyítja a belső istent. A belső istennek nem kell egy másik istent imádnia. Nem kell más csak egy felébredés, éberség, tudatosság saját lényünk felől.

Ha az ember önmaga tudatára ébred, akkor onnantól ő nem halandó többé, halhatatlanná lesz. Igazából mindig is halhatatlan volt, csak egy félreértésből adódóan halandóvá degradálta magát. Annak ellenére, hogy az élet és a tudat örök és halhatatlan benned, minduntalan halálfélelmed van, mert szinte mindennap meghal valaki, és erről mindig eszedbe jut a saját halálod.

„...Sose kérdezd, kiért szól a harang; a harang mindig érted szól...” - énekli a költő. Jó lenne, ha megértenéd, amit a költő mondani akar neked. Minden halál jelent valamit számodra. Figyelmeztet, hogy te is ugyanabban a sorban állsz, és a sor egyre rövidebb. Minden nap egyre közelebb kerülsz a halálhoz. Sőt, az a nap, amikor megszülettél, nem is a születésnapod volt, hanem a visszaszámlálásod első napja. Innentől csak haldokolsz, napról napra. Minden születésnapkor a halál egy évvel közelebb kerül hozzád.

Megmászíthatatlan tény, hogy az ember meghal, meghalnak az állatok, meghalnak a fák, meghalnak a madarak, Hogy is kerülhetné ki a tényt, hogy te is meg fogsz halni...talán holnap, talán holnapután? Csak idő kérdése.

És mégis; aki tudatos a lénye felől, az tudja, hogy senki nem hal meg. A halál: illúzió.

Látod, ahogy az emberek meghalnak...de láttad-e már magadat meghalni? És ha látod, hogy valaki meghal, akkor valóban azt látod, hogy valaki meghal? Csak annyit látsz - és az egész orvostudományod csak annyit lát -, hogy megállt az ember légzése, eltűnt a pulzusa, leállt a szívverése; és máris kijelentik, hogy meghalt.

Épp a minap történt, hogy egy ember, aki Kashmir Pakisztán által megszállt területén él, harmadszor is becsapta a barátait, a társait, a családját. Százharmincöt éves korában meghalt - harmadszor is. Az emberek nagyon hitetlenkedtek, mert eddig már kétszer beugratta őket. Az orvosi diagnózisok megállapították a halált, kiállították a halotti bizonyítványt...az öregember pedig felébredt, kinyitotta a szemét és nevetett.

Most tehát mindenki nagyon óvatos volt már. Az orvosok is nagyon óvatosak voltak - de minden hiába, minden jel a halál beálltát igazolta.

- Lehet, hogy eddig be tudott csapni minket, de most minden kétség kizárva; halott. Az orvostudomány mai állása szerint a halott ember minden kritériumának eleget tesz - mondták az orvosok. És amint a három orvos aláírta a halotti bizonyítványt, az ember kinyitotta a szemét, felnevetett, majd így szólt:

- Most komolyan mondom, amikor legközelebb meghalok, akkor becs'szó, tényleg meg fogok halni. Most csak arra gondoltam, hogy még egyszer, utoljára...

Kashmir Pakisztán által megszállt területein található a legöregebb indiaiak és pakisztániak, itt a legmagasabb az életkor. Százhusz év igen gyakori, mondhatni normális. Találkozhatasz ott több száz olyan emberrel, aki százötven is elmúlt. És néhány ritka esetben előfordul, hogy egy-két ember megéri a száznyolcvan éves kort is, miközben fiatalosak, dolgoznak a földjeiken.

Ezt az embert is felkeresték a világ minden tájáról újságírók, riporterek, mert ritkaság, hogy valakit háromszor halottnak nyilvánítsanak, és háromszor meghazudtolja az egész orvostudományt, felülmúljon minden orvosi ismeretet.

- Hogy csinálta? Mi történt? - kérdezték tőle.

- Semmiség - felelte -, mert én nem a testem vagyok, és ezt tudom; én nem a légzésem vagyok, és ezt tudom; én nem a szívem vagyok, és ezt tudom. Én ezeken mind túl vagyok; az ember egyszerűen átcsúszik oda, egy másik dimenzióba. A szív megáll, a pulzus eltűnik, és akkor ti mind bedőltök. És amikor visszajövök a testbe, akkor újra megindul a véráram, megint elkezd lüktetni a pulzus, újra dobogni kezd a szív.

Ez egy egyszerű ember, egy földműves. Nem egy jógi, aki gyakorlatokat végez. De amikor hét-nyolc éves kislány volt, megismerkedett egy szufi misztikussal, aki elmagyarázta neki, hogy a halál illúzió. És a kislány olyan ártatlan volt még, hogy elfogadta...

- Nagyon egyszerűen elhagyhatod a tested - mondta a szufi misztikus a kislánynak. - Csak figyeld belülről; figyeld a testet, és egyszer csak észreveszed, hogy egyre nagyobb a távolság közted és a tested között. És nemsokára a test mérföldekre lesz tőled. Figyeld az elmét, és ugyanaz fog történni az elmével is.

Egyszerűen csak figyeld magad, és ki fogsz tudni csúszni a testedből, az elmédből, ebből az egész személyiségből. És vissza is tudsz jönni. Ha ki tudtál csúszni, akkor most már ismered az utat, így tudod az irányt visszafelé is. Figyelsz, és ezzel kicsúszol. Ha abbahagyod a figyelést, és megint a testtel azonosítod magad, azt mondd 'én a test vagyok, az elme vagyok, a légzés vagyok, a szívverés vagyok', akkor a távolság hirtelen eltűnik. Egyre közelebb kerülsz, és hamarosan visszacsúszol a testedbe.

Ha a testtel azonosítod magad, akkor tényleg azonos is leszel vele. Akkor halandó vagy. Ha nem azonosítod magad a testtel, akkor egyszerűen egy megfigyelő leszel, egy tiszta tudat, elme-nélküli. Ilyenkor nincs halál, nincs betegség, nincs öreg kor. Ha megmaradsz egyszerűen ebben a *szemlélő* minőségben, akkor ez a minőség sosem változik meg; mindig új és fiatal marad - ez örök.

Az igazi vallás nem tanít istenimádatra. Az igazi vallás arra tanít, hogy felfedezd magadban a halhatatlant, hogy felfedezd magadban az istent.

Egyszer mindenkinek be kell sétálnia a halál kapuján. De ha akkor képes vagy emlékezni, hogy te egy puszta tudat vagy - nem pedig a tested, az elméd, a szívverésed, a pénzed, a tekintélyed, a hatalmad, a házad; hanem pusztán egy tudat -

akkor sértetlenül jutsz át a halál kapuján. Akkor a halál egy karcolást sem ejthet rajtad.

„...Yayati, nagy király, aki igen jól élt - mindene megvolt, amit az élettől az ember csak kaphat -, egyszer száz éves lett. Ekkor eljött a, Halál, és így szólt hozzá:
- Készülődj, lejárt az időd. Azért jöttem, hogy elvigyelek.

Yayati, amikor meglátta a Halált - habár nagy harcos volt, és számtalan csatát megnyert - remegni kezdett.

- Kicsit korán jöttél, nem? - mondta.

-Korán? Hiszen száz évet éltél - mondta a Halál.

- Már a gyerekeid is megöregedtek. A legidősebb fiad nyolcvan éves. Mit akarsz még?

Yayatinak száz fia volt, mert száz felesége volt. Alkudozni kezdett:

- Megtennél nekem egy szívességet? - kérdezte a Haláltól.- Tudom, hogy most el kell vinned valakit, de ha meg tudnám győzni az egyik fiamat, hogy inkább menjen ő, akkor maradhatnék még száz évet?

- Ha tudsz valakit, aki eljönne velem helyetted, akkor minden rendben. De nem nagyon hiszem...ha még te sem készültél fel, pedig te vagy az apa, te többet élvezted az életet, mint a fiaid, miért lennének ők jobban felkészülve? - mondta a Halál.

Yayati odahívatta mind a száz fiát. Az idősebbek csak hallgattak. Nagy csend volt, senki nem szólt egy szót sem. Egyedül a legkisebb fiú, aki csak tizenhat éves volt, felállt és így szólt:

-Én felkészültem.

Még a Halálnak is megesett a szíve a fiún:

- Biztosan túl naiv vagy - mondta. - Nem látod hogy hallgat a kilencvenkilenc testvéred? Az egyik nyolcvan éves, a másik hetvenöt; van aki hetvennyolc, van aki hetven, vagy hatvan...ők már sokat éltek és még mindig élni akarnak. Te még szinte semmit nem éltél. Még az én szívem is megesik rajtad. Gondold meg még egyszer.

- Nem, engem éppen ez a helyzet késztetett ilyen döntésre. Te csak ne aggódj miattam - mondta a fiú -, teljes tudatossággal megyek. Látom, hogy apám száz év után sem elégedett, akkor mi értelme itt maradni? Akkor én sem lennék elégedett. Itt van mind a kilencvenkilenc bátyám - egyik sem elégedett. Minek vesztegessen hát az időmet? Legalább megteszem ezt a szívességet apámnak. Szegény öreg, hadd éljen még száz évet. Én viszont befejeztem. Látván, hogy senki sem elégedett, egy dologban teljesen biztos vagyok; ha száz évet élek is, akkor sem leszek elégedett. Mindegy, hogy ma megyek, vagy kilencven év múlva. Vigyél csak engem.

A Halál elvitte a fiút. Száz év múltán pedig újra eljött, és Yayati helyzete semmit nem változott:

- Ez a száz év olyan gyorsan elmúlt - mondta. - Az összes idősebb fiam meghalt mái; de gondoskodtam újakról. Adok néhány fiút, csak kegyelmezz meg nekem.

És a történet így folytatódik ezer éven keresztül. A Halál kilenc alkalommal vitt el fiakat, és Yayati mindig kapott még száz évet. Tizedszer aztán Yayati így szólt:

- Jóllehet, ugyanolyan elégedetlen vagyok, mint amikor először jöttél értem, most mégis, ha nem is szívesen, ha vonakodva is, de elmegyek veled, mert már nincs

képem több szívességet kérni. És az is bizonyossá vált számomra, hogy ha ezer év nem elég ahhoz, hogy elégedett legyek, akkor tízezer sem lenne elég..."

Ez a ragaszkodás. Élhetsz bármeddig, de amint a halál gondolata belédhasít, remegni kezdesz. De ha nem kötödsz semmihez, akkor tárt karokkal tudod fogadni a halált, akár ebben a pillanatban is. Akkor tökéletesen fel vagy készülve a halálra. Az ilyen ember győz a halál felett. A halált csak az tudja legyőzni, aki bármelyik pillanatban, vonakodás nélkül kész meghalni. Akkor ő halhatatlan - egy buddha.

Ha megszabadulsz a ragaszkodástól, akkor megszabadulsz a haláltól is. Ha megszabadulsz a ragaszkodástól, akkor megszabadulsz a születés és halál körforgásától. Ha megszabadulsz a ragaszkodástól, akkor képes leszel belépni az egyetemes fénybe, és eggyé válni vele. És ez a legnagyobb áldás, ez a legnagyobb eksztázis, amin túl semmi más nem létezik. Hazaérteztél...

Commentaries on the Teachings of the
Messenger of Zen from India
to China: Bodhidharma
1987. július 7. este

AZÉLET-ELŐJÁTÉK, A HALÁL –ORGAZMUS

Szeretett Bhagwan,

Mi történik az emberi tudattal, ha a világ felismeri, hogy az ember egy megállíthatatlan, pusztító dögvész kellős közepén van, ami elől senki nem menekülhet?

Az attól függ, hogy kinek a tudatáról van szó. Aki tökéletesen tudatos, az elfogadja ezt is, épp úgy, ahogy minden mást elfogadott; vele nem történik semmi. Nem küzd, nem aggódik.

Ha a saját halálát el tudja fogadni, akkor el tudja fogadni az egész bolygója halálát is. És ez az elfogadás nem valamiféle tehetetlenségből fakad. Éppen ellenkezőleg - ez abból a tudatos megfigyelésből fakad, hogy minden megszületik, él, és aztán szükségszerűen meghal.

Ez a bolygó nem volt itt öt milliárd évvel ezelőtt; később aztán megszületett. Lehet, hogy most került abba az életkorba, amikor el kell pusztulnia. De még ha ki is tudna mászni az emberi elme ebből a 'dögvészből', amit a politikusok teremtettek, nem sokáig él már ez a bolygó, mert a Nap is haldoklik. Néhány millió év múlva a Nap elveszti az összes energiáját, és ha a Nap meghal, akkor ez a bolygó sem maradhat életben. Minden életenergiánkat a Naptól kapjuk.

Aki tökéletesen tudatos, az egyszerűen elfogadja, mint természeti jelenséget. Ahogy most is... hullanak a levelek a fáról - múlt este nagy szél volt és akkor nagyon sok levél lehullott - de mit tehetünk? Ez a lét törvénye. Minden formát ölt, majd eltűnik a formanélküliségben.

Ha tehát az ember felébredt, akkor semmi változás nem éri a tudatát. Ha az ember nem ébredt fel, akkor annyiféleképpen reagál, ahány féle ember van.

Halottam egy történetet;

„Egy öregember, aki tulajdonképpen leélte már egész életét, a halálán volt. Nem érkezett váratlanul a halál. Napnyugta volt, éppen sötétedett. Az öregember kinyitotta a szemét, és megszólította a feleségét, aki a jobboldalán ült:

- Hol van a legidősebb fiam?

- Itt ül velem szemben, az ágy túlsó oldalán - mondta az asszony.

- Ne aggódj miatta; ne törődj most semmivel, csak pihenj és imádkozz.

De az öregember folytatta:

- És hol van a középső fiam?

- Itt ül a legidősebb fiad mellett - felelte az asszony. És az öregember, aki szinte már alig élt, elkezdett feltápáskodni.

- Mit csinálsz? - kérdezte riadtan az asszony.

- Keresem a harmadik fiamat - felelte. És akkor az asszony és a fiúk mind azt érezték, hogy a papa mennyire szereti őket... A harmadik fiú az öregember lábainál ült:

-Itt vagyok papa - mondta -, feküdj csak nyugodtan, mindannyian itt vagyunk veled.

- Nyugodtan?! - fakadt ki az öregember - amikor mindannyian itt vagytok? És ki törődik az üzlettel?"

Még a halála pillanatában is az üzlet a fontos.

Sosem lehet előre kiszámítani, hogy az ember öntudatlan elméje miként fog reagálni. Az az egy biztosra vehető, hogy az ember egész élete visszatükröződik a reakcióin keresztül. De mindenkinek különböző életútja van, más és más eseményekkel, és a végső ponton mindenki máshogy nyilvánul meg. A halál felszínre hozza az ember igazi személyiségét.

„Egyszer, egy nagyon gazdag ember a halálán volt, az egész családja összegyűlt.

- Ha meghalt, autót kell bérelnünk, hogy kivigyék a temetőbe - mondta a legidősebb fiú.

- Mindig egy Rolls Royce után vágyódott - mondta a legkisebb fiú -, ez a vágya sosem teljesült; akkor legalább most hadd élvezze a temetőig a kocsikázást egy Rolls Royce-on, természetesen csak odáig.

- Úgy látszik túl fiatal vagy, és nem érted még, hogy a halott ember nem élvez már semmit. Mindegy neki, hogy Rolls Royce vagy Ford. Jó lesz oda egy Ford is - mondta a legidősebb fiú.

A középső fiú így szólt:

- Mire ez a felvágás? Mindegy min viszik a halottat. Az egyik ismerősömnek van egy teherautója. Az kényelmes is, olcsó is.

Megszólalt a negyedik fiú:

— Nem értem miért beszéltek össze ennyi badarságot. Mit problémáztok itt Rolls Royce-on, meg Fordon, meg teherautón? Tán az esküvőjére készül? A temetőbe készül. Kivisszük a ház elé, a kukákhoz, majd elviszi a szemetes kocsis. Nem kerül semmibe.

Ebben a pillanatban az öregember kinyitotta a szemét:

- Hol a cipőm? - kérdezte.

- Mit akarsz a cipőddel? Te csak pihenj - feleltek a többiek. De az öreg nem hagyta magát:

- A cipőmet akarom!

- Makacs ember - mondta a legidősebb fiú -, biztos úgy akar meghalni, hogy rajta van a cipője. Adjuk neki oda.

És az öregember, miközben felhúzta a cipőjét, így szólt:

- Nem kell a kiadások miatt aggódnod. Van még bennem egy kis élet, elsétálok magam a temetőig. Ott találkozunk! Pont a sírnál fogok meghalni. Rosszul esik nekem, hogy még mindig ilyen tékozlók vagytok. Én egész életemben csak álmodoztam a Rolls Royce-ról, és a szép autókról. Az álmodozás nem kerül pénzbe, bármiről lehet álmodozni.

És állítólag az öregember elsétált a temetőig, a fiai és a család követte, és meghalt, éppen a sír előtt - csak azért, hogy megszóroljon egy kis pénzt.

A haldokló ember utolsó gondolata nagyon jellemző az egész életére, az egész életfilozófiájára, az egész vallására. Ilyenkor minden kiderül, a lepel teljesen lehull.

J. Krishnamurtinak volt egy öreg - Indiában köztiszteletnek örvendő - követője, aki annak idején gyakran ellátogatott hozzám, mert a fia Madhya Pradesh főállamügyésze volt, és a madhya pradeshi bíróság Jabalpurban van. Gyakran meglátogatta a fiát, és ha én is a városban voltam, akkor sosem mulasztotta el, hogy meglátogasson. Majd' ötven évig volt Krishnamurti követője. Elhagyott minden szertartást, minden szentírást; logikailag, intellektuálisan teljesen meg volt róla győződve, hogy Krishnamurtinak igaza van. Gyakran mondtam neki, hogy 'ne feledd: az intellektuális meggyőződés, a logikai vagy racionális meggyőződés nagyon felületes. Válságos helyzetekben az úgy felszívódik, mintha nem is lett volna.'

De ő mindig azt felelte: ötven év.. az nem lehet felszínes.'

Egyszer aztán eljött hozzám a fia és azt mondta:

- Az apám haldoklik, és nem tudok mást elképzelni mellé most, annyira szeret téged. Gyere hát velem, autóval jöttem, nincs sok időnk.

Elmentem vele. Amint beléptem az apja szobájába, láttam, hogy az ajkai némán mozognak. Odaléptem hozzá nagyon csendesen, hogy halljam, mit ismételget. 'Ram, Ram, Ram...' - mondogatta. Ez az Isten hindu neve. És ötven évig állította, hogy nincs Isten.

Megráztam. Kinyitotta a szemét, és így szólt:

- Ne zavarj. Ez most nem alkalmas időpont a vitatkozásra.

- Nem fogok vitatkozni - mondtam -, csak azt akarom kérdezni, hogy mi történt azzal az ötven évvel? Mi az oka, hogy az Isten nevét ismételgeted? Mindig azt mondtad, hogy nincs Isten.

- Az akkor volt - felelte -, de most, hogy meg fogok halni, és az orvosok azt mondták, hogy csak fél óráam van hátra...most légy szíves ne zavarj. Hadd ismétljem az Isten nevét. És különben is, sose lehet tudni. Lehet hogy mégis van. Ha nincs Isten, akkor sem ártok senkinek azzal, ha a nevét ismételgetem. De ha mégis van, és az ember úgy

hal meg, hogy közben nem ismételteti a nevét, akkor feketelistára kerül. És én nem akarok a pokolba kerülni, eleget szenvedtem már a földön is.

- Hát erről beszéltem neked, amikor azt mondtam, hogy intellektuális meggyőződéssel semmire sem mész - válaszoltam.

Nem halt meg, meggyógyult. Három vagy négy nap múlva meglátogattam. A kertben üldögélt.

- Szóval, hogy is volt azon az estén? - kérdeztem.

- Felejtsd el az egészet - mondta -, csak pillanatnyi gyengeség volt. Csak halálfélelmemben ismételtettem az Isten nevét. Egyébként nincs Isten.

-Ez azt jelenti, hogy egy másik halál-élményre van szükséged? - kérdeztem. - Ez csak az első szívrohamod volt; ezt túlélted...de nemsokára jön a második. Valószínűleg túléled a másodikat is, de a harmadikat nem fogod túlélni. És ne felejtsd el, amit most nekem mondasz.

- Felejtsd el az egészet - mondta -, teljesen biztos vagyok benne, hogy nincs Isten.

- Csak érintsen meg a halál szele, és rögtön eltűnik a felszínes, intellektuális meggyőződésed - feleltem. - Ez az idea, hogy nincs Isten, nem a sajátod. Ezt valahonnan kölcsönkaptad. Ez nem a te felfedezésed eredménye. Ez nem a te saját meglátásod. Ez nem a tudatodhoz tartozik, hanem csak az elmédhez.

Az emberek különbözőképpen viselkednek.

Azt kérdezed: papi történik az emberi tudattal, ha a világ felismeri, hogy az ember éppen egy megállíthatatlan, pusztító dögvész kellős közepén van, ami elől senki nem menekülhet?"

Néhány dolgot biztosan állíthatunk. Az egyik, hogy amikor a világ a halálán van, akkor az összes kapcsolatod - az anyáddal, az apáddal, a barátnőddel, a feleségeddel, a férjeddal, a barátoddal, a gyerekeiddel - elveszti jelentőségét. Amikor az egész világ oda kerül, hogy eltűnik a halálban, egy fekete lyukban, akkor a kapcsolatok, amiket létrehoztál az életed folyamán, nem maradhatnak épségben. Sőt, a mi mostani kapcsolatainkban is idegenek vagyunk. Az ember fel ettől, ezért ezt mindig elhessegeti. Egyébként még a tömegben is egyedül vagy; még ha ismerik is a nevedet az emberek, változtat az valamin? Akkor is idegen maradsz. És ez abból is látható, hogy ha egy férj és feleség együtt éltek harminc, negyven, ötven évet, akkor minél inkább telnek az évek, annál inkább rájönnek, hogy idegenek egymásnak.

A házasság előtt - egy közös hallucinációból kifolyólag - azt érzik, hogy ők talán egymásnak vannak teremtve; de mihelyt vége a mézesheteknek, az illúzió eltűnik. És napról-napra egyre távolabb kerülnek egymástól, miközben azt színlelik, hogy minden a legnagyobb rendben van. De mélyen legbelül tudják, hogy teljesen idegenek egymásnak.

Ez az egész világ tele van idegenekkel. Ha minden TV- és rádiócsatorna egyszerre bejelentené, hogy a világ a következő pillanatban el fog tűnni, akkor hirtelen ott állnál anyaszült meztelenül - egyedül.

„Egy kisfiú és a papája elmentek az állatkertbe. Egy vad oroszlánt figyeltek, amint fel-alá járkált a ketrecében. A fiú nagyon félt; kilenc éves sem volt még.

- Apu - mondta a kisfiú -, ha ez az oroszlán valahogy kiszabadulna, és történne veled valami, akkor előbb mondd meg légyszíves, hogy melyik busszal kell hazamenni..."

Nagyon fontos kérdés ez, egy ilyen helyzetben. Nem tudja felfogni, hogy ha valami történik az apjával, akkor vele is fog történni valami. De abban az esetben, ha valami történik az apjával, és ő életben van, akkor neki tudnia kell, hogy melyik az a busz. Az apát meg~ hogy a fia egyáltalán nem is törődik vele. Történjen vele bármi, őt csak az érdekli, hogy melyik a jó busz neki.

Amikor a halál szele megérint, akkor az összes álarcod lehull, hirtelen ráébredsz, hogy egyedül vagy, és hogy minden kapcsolatod csak illúzió volt; csak azért hoztad létre őket, hogy elfelejtsd azt, hogy egyedül vagy - azért próbáltál létrehozni egy családot, hogy ne érezd, hogy egyedül vagy.

De a halál teljesen leleplez. És ez csak a kis halálokra vonatkozik. Amikor az egész világ meghal, akkor előtte minden kapcsolatod megszűnik. Egyedül fogsz meghalni, mint egy ismeretlen, akinek nincs neve, nincs hírneve, nincs társadalmi pozíciója, nincs hatalma - teljesen tehetetlenül. De még ebben a tehetetlenségben is mindenki másképpen fog viselkedni.

„Egy öregember, aki találkára készül egy fiatal nővel, elmegy az orvoshoz, hogy felirasson magának valamilyen nemi izgatószer, hogy felfokozza és meghosszabbítsa a libidóját. A randevú a város legjobb éttermében volt. Miután megrendeltek a levest, az öregúr elküldi a kedvesét, hogy púderezze be az orrát, s rögtön ezután magához hívja a pincért:

- Tegye ezeket a pirulákat a levesembe, mielőtt kihozná a konyhából - mondja bizalmasan az öregúr. Visszajön a fiatal hölgy, de amikor tizenöt pere múlva sem hozzák a levest, az öregúr odahívja a pincért:

- Hol van már az a leves? - kérdezi türelmetlenül.

- Rögtön itt lesz - feleli a pincér -, mihelyt a felálló nudlik újra lenyugszanak a levesben."

Ha nem vagy tudatos, akkor a halál közeledtével az elme teljes erőből a nemiséggel kezd foglalkozni - mert a nemiség és a halál ugyanannak az éremnek a két oldala.

Ha az egész világ a halálán lesz, akkor az összes öntudatlan ember, aki nemiségét elfojtotta, csak a szexre fog gondolni. Nem fognak tudni másra gondolni; ilyenkor minden egyéb érdekltség, hobbi, vallás eltűnik. 'Az egész világ haldoklik, az ember talán még egyszer szeretkezhet, mielőtt a halál mindent elpusztít.' Az emberek egész életükben elnyomták a libidójukat, a nemi ösztönüket - a papok, a társadalom, a kultúra miatt -, de ez most felszabadul. Minden meg fog semmisülni, miért törődnének jóhírrrel, vallással...

De mindez azon múlik, hogy milyen az illető személyisége, hogy hogyan élt addig. Ha az ember teljes mértékben természetes, tiltások nélküli életet élt, pillanatról-pillanatra, akkor lehet, hogy egyszerűen csak figyelni fogja, hogy mi történik. Ez a világ legnagyobb tragédiája, legnagyobb drámája - de ő nem csinál semmit, csak ül némán, és figyel.

Egyébként nincs erre általános szabály, hogy az ember ilyenkor mit fog csinálni.

Csak a megvilágosodott emberről lehet kijelenteni - de róla teljes biztonsággal -, hogy nála minden ugyanaz marad. Ő tudja, hogy ilyen a dolgok természete. Ez Gautam Buddha tanításának is a lényege – az *ilyenség* filozófiája -, hogy van egy pillanat, amikor itt a hanyatlás ideje, és a levélnek le kell hullania a fáról.

Amikor a tavasz eljön, megindul a virágzás, és különösen Keleten...a nyugati ember erről mit sem tud. De a keleti ember számára nem csak egy teremtés van; minden teremtés megsemmisül végül, hogy egy újabb lépjen a helyébe. Ez éppen olyan, mint amikor az ember az egésznapos munka után, este aludni tér. Ez egy nagyon fontos idea. Minden teremtés, egy bizonyos idő után - a keleti ember még azt is pontosan meghatározta, hogy egy teremtés szerinte meddig tart - megsemmisül. A teremtésnek is pihenésre van szüksége.

A megvilágosodott ember számára tehát semmi szokatlan nincs ebben; ez magához a léthez tartozik. Ahogy a nappal végetért, úgy az éjszaka is végetér - és akkor a teremtés újraébred.

A mai fizikusok is egyre közelebb kerülnek ehhez a gondolathoz. Először felfedezték a fekete lyukat, olyan fekete lyukat az űrben, amelyhez ha bármilyen égitest - bolygó vagy nap - közel kerül, akkor magához rántja és egyszerűen elnyeli őket. De a tudomány ismeri a természet egyensúlyát, így tehát gyanítják, hogy 'fehér lyukaknak' is kell lenniük. Lehet, hogy a fekete lyuk az ajtó egyik oldala, a fehér lyuk pedig a másik oldala. Az egyik oldalról a bolygó vagy a csillag eltűnik a fekete lyukban, a másik oldalon, a fehér lyukból pedig egy új csillag születik. Új csillagok születnek, öreg csillagok meghalnak - szüntelen – az élet és halál állandó körforgásában. Ha a nappal az élet, akkor az éjszaka a halál. Az éjszaka nem ellensége a nappalnak, hanem csak a pihenés, az alvás, a regenerálódás ideje.

Az értő embert ez nem zavarja. De azok, akik nem tudatosak, egy ilyen helyzetben egyszerűen kifordulnak önmagukból, és olyan dolgokat kezdenek csinálni, amit azelőtt soha. Mostanáig visszafogták magukat, de most...nincs értelme többé, hogy kontrollálják magukat - nincs miért.

Ha előre tudhatnánk - ami egyáltalán nem valószínű, mert a nukleáris fegyvereink tíz perc alatt el tudják tüntetni a Földet...nincs tehát sok esélyed arra, hogy bárki is előre tájékoztasson, hogy 'Készülődj!'

Ha mégis úgy lenne, akkor is teljesen megbénulnál a hírtől, amit a rádióban vagy a TV-ben hallasz, hogy 'a világ tíz percen belül megsemmisül', mert ez a sokk annyira erős, és olyan ismeretlen...

A legtöbb ember valószínűleg már a sokkba belehalna, még a nukleáris katasztrófa előtt. Elég csak meghallaniuk, hogy a világnak csak tíz perce van hátra - a sokk olyan erős, hogy törékeny lényük belehal. Ezért mondom tehát, hogy nem lehet előre megmondani, hogy ki hogyan fog viselkedni - csak hipotéziseket lehet gyártani.

A megvilágosodott emberről viszont teljes bizonyossággal mondhatom -és ez a saját tapasztalatom -, hogy számára semmi sem változik. Ha éppen akkor teát iszik, akkor nyugodtan folytatja a teaivást, nem fog megrezdülni kezében a csésze. Ha éppen mosdik, akkor nyugodtan mosdik tovább. Rá semmi nem hat sokkolóan; nem bénítja meg a helyzet, és nem fordul ki önmagából. És nem is tör fel belőle

semmilyen elnyomott dolog, mert a megvilágosodott ember lényé nem ismeri az elfojtást; neki csak egy szava van a természet felé: Igen.

Ő 'igen'-t mond a Föld eltűnésére, a legvégső halálra- számára ismeretlen a nem szó. Egyedül ő nem fog ellenkezi. ,ó lesz az, aki tudatosan hal meg. És csak az lép az élet örök folyamába, aki tudatosan képes meghalni - mert az nem hal meg.

Akik úgy halnak meg, hogy nem tudatosak, azok megszületnek majd valamilyen másik bolygón, valamilyen másik anyaméhben - mert az életet nem lehet megsemmisíteni, még nukleáris fegyverekkel sem. Csak a házat lehet megsemmisíteni, amiben az élet 'lakik'.

The Hidden Splendor,
1987. március 18. reggel

IV. RÉSZ

ÚT A LÉNYED KÖZPONTJÁBA

MEDITÁCIÓ ÉS HALÁL

Szeretett Bhagwan,

Úgy érzem, erős kapcsolat van halál és meditáció között; vonz de ugyanakkor megrémít. Amikor itt ülök Veled, akkor valahogy biztonságosnak érzem, hogy becsukjam a szemem és meditáljak - de amikor egyedül vagyok, akkor félelmetes. Kérlek beszélj erről.

Nem csak hogy erős kapcsolat van meditáció. és halál között; a kettő szinte ugyanaz. Ugyanaz a dolog két különböző irányból szemlélve. A halál mindentől elválaszt, ami nem te vagy - a testedtől, az elmédetől. A halál azonban akarod ellenére választ el. Ellenállsz, nem akarsz, hogy a tested és az elméd elszakadjon tőled; megfeszülsz, nem tudod elengedni őket. Meditációban szintén minden elválik a lényedtől - a valóságtól -, ami nem te vagy...van azonban egy lényeges különbség, nincs ellenállás. Sőt, ellenállás helyett inkább hatalmas vágy van benned, szenvedélyesen akarsz az elválást...a szíved legmélyéből.

Az élmény ugyanaz - a hamis és a valódi elválik egymástól. De amikor meghalsz, akkor öntudatlan leszel, kómába csel...és ez az ellenállás miatt van. Görcsösen kapaszkodsz, amikor itt a halál; nem engeded, hogy megtörténjen - ilyenkor becsuksz minden ajtót és ablakot. Az élet utáni vágyad ilyenkor a lehető legerősebb. A halál gondolata gyökereidben megrémít.

Pedig a halál természetes jelenség, és nagyon is szükség van rá, nélkülözhetetlen. Ha a levelek nem sárgulnának meg és nem bújhatnának le, akkor a friss, fiatal, új levelek nem bújhatnának elő. Ha az ember továbbra is az öreg testében marad, ha nem költözik egy jobb, újabb, frissen épült házba, akkor elveszti az újrakezdés lehetőségeit. Az ember lehet, hogy legközelebb más utat választana; nem azt, amelyiket az elmúlt életében...amelyiken eltévedt a sivatagban. Az ember a tudat új régióiba kerülhet.

Minden halál egy Kezdet és egy Vég.

Ne a Vég-re koncentrálj. Az egy öreg, vacak, nyomorúságos életformának a vége - de ugyanakkor egy nagyszerű lehetőség arra, hogy elkezdj egy új életet, és ne kövesd el újra a régi hibákat. Egy kaland kezdete.

De te ragaszkodsz az élethez, nem akarsz megválni tőle - ezért veszíted el az öntudatodat -, pedig a dolgok természetéből adódóan ennek így kell történnie.

A néhány megvilágosodott ember kivételével szinte mindenki öntudatlan állapotban hal meg; ezért az ember nem tudja, hogy mi az a halál; hogy azt egy új kezdet, egy új hajnal követi.

A meditáció a te saját felderítő utad. Azt kutatod, hogy ki vagy, mi vagy; hogy mi a hamis és mi a valódi benned. A meditáció egy hatalmas utazás a hamistól a valódiig, a halandótól a halhatatlanig, a sötétségből a fénybe... Amikor elérkezel arra a pontra, ahol látod, amint elkülönülsz az elmétől és a testtől, és csak egy megfigyelő vagy, akkor ez ugyanaz az élmény, mint a halál élménye. Nem halsz meg...aki tudja mi a meditáció, az vidáman hal meg, mert tudja, hogy nincs halál; csak az hal meg, aki ragaszkodik az élethez.

Azt mondd: „*Úgy érzem, erős kapcsolat van halál és meditáció között...*” Úgy van! India ősi írásaiban a Mester és a Halál ugyanaz, mert a mester feladata, az ő egész munkája az, hogy téged meditációra tanítson. Más szóval: megtanít meghalni úgy, hogy közben életben maradsz - megismerteti veled a halál élményét, és meglepődve tapasztalod, hogy mégis életben vagy. A halál elúszott a fejed fölött, mint egy felhő, és egy karcolást sem ejtett rajtad. Ezért vonzó, és ezért ijesztő. Az embert vonzza a titokzatos élmény, amin át kell majd esnie egyszer, amin valójában már sokszor át is esett, de mindig elveszítette az öntudatát. És ugyanakkor az ember fel, hogy a halál mégiscsak egy vég, és nem egy kezdet.

E század elején történt, hogy Varanasi királyát meg kellett operálni. Komoly műtétnek néztek elébe, de a király hallani sem akart altatásról.

- Operálgatok csak meg, de tudni akarom, mi történik; nem akarom elveszíteni az eszméletemet - mondta a király.

Az orvosok nyugtalanok voltak, hiszen ez ellenkezik az orvosi gyakorlattal; egy ilyen komoly műtét túlságosan fájdalmas lenne, az ember belehalhat a fájdalomba. A sebészi beavatkozáshoz öntudatlan állapot szükséges...

Az orvostudomány lehet, hogy a halál élményéből merítette az anesztézia gyakorlatát, hiszen a halál a legnagyobb sebész; ő választ el a testedtől, az elmédetől, és a szívedtől - és te ezekkel azonosítod magad hetven vagy nyolcvan évig. Szinte tényleg azonosultál velük, és most rettentően fáj az elválasztás, és van egy fájdalomküszöb...

Észrevetted már, hogy nincs is elviselhetetlen fájdalom? Az 'elviselhetetlen fájdalom' kifejezés csak egy nyelvi fogalom - minden fájdalom elviselhető'. Abban a pillanatban, hogy elviselhetetlenné válik, elveszted az öntudatod. Az öntudatlanságod teszi elviselhetővé.

...Ha ő egy közönséges polgár lett volna, akkor az orvosok biztosan nem hallgattak volna rá. De mivel mindenki jól ismerte a királyt, az egész ország bölcs emberként tisztelte, nem lehetett figyelmen kívül hagyni az akaratát. És ő rábeszélte az orvosokat:

- Ne aggódjatok miattam, nem lesz semmi baj. Csak öt percet kérek a műtét előtt, amíg meditációba merülök. Ha meditációban vagyok, akkor már messze vagyok a testedtől. Akkor akár darabokra vágthatjátok az egész testemet - én csak figyelni fogom; távolról figyelem, mintha valaki mással történne.

Az idő nagyon sürgetett, a műtétet minél hamarabb végre kellett hajtani, mert a betegség halálos volt. Két választás volt: vagy operálni, és ébren hagyni a beteget, vagy követni a régi szabályokat és nem operálni. Ez viszont biztos halált jelentett

volna. Az előbbi esetben volt némi remény, hogy ez az ember talán mégis meg tudja csinálni...és egyébként is annyira rendíthetetlen. Nem tudták lebeszélni, így az operáció mellett döntöttek.

Ez volt az első olyan műtét, amit altatás nélkül - a meditáció segítségével - végeztek. A király egyszerűen becsukta a szemét, és elnémult. Még az orvosok is érezték, hogy valami megváltozott a levegőben, mintha nem a király lenne az; kisimult arccal feküdt, mint egy kisbaba - öt perc múlva hozzáfogtak a műtéthez. Két órán keresztül tartott az operáció, és mind attól féltek, hogy a király nem fogja túlélni, nem bír ki ekkora sokkot. De amint befejezték a műtétet, a király megszólalt:

- Na, már készen is vagyunk?

Az orvosok között nagy port kavart a dolog világszerte. Hihetetlen volt. A sebész megkérdezte a királyt, hogy mit csinált közben.

- Nem csináltam semmit - mondta -, szinte az egész életem meditáció. Pillanatról-pillanatra élek, csendben. Csak azért kértem azt az öt percet, mert azt mondtátok, hogy nagyon veszélyes lesz a műtét; lényem mozdulatlan lett, eltűnt minden gondolat, minden érzés. Akkor aztán bármit tehattetek, mert azt már nem velem tettétek. Én a Tudat vagyok, a Tudatot pedig nem lehet megoperálni - csak a testet lehet megoperálni.

Azt mondd: „Amikor itt ülök, veled, akkor az valahogy biztonságos...” Pedig valójában nincs különbség, egyedül ülsz, vagy velem - ez csak egy képzelt biztonság. Az elme azt hiszi, 'ha a Mester is itt van, akkor nem eshet bajom...ha valami baj történne, akkor van itt valaki, aki vigyáz rám.'

Meditációban semmi baj nem érhet - soha.

Meditáció nélkül viszont állandóan bajban vagy. Meditáció nélkül semmi nincs rendben, az egész életed vakvágányon van. Úgy csak remények között élsz, de azok sosem teljesülnek. Az életed egy hosszú, hosszú tragédia. És ez azért van, mert nem vagy éber, nem vagy meditatív.

A meditáció hasonlít a halálhoz, és az élmény valóban ugyanaz. De a hozzáállás, a megközelítésük különböző; és annyira különböző, hogy a meditációra azt mondhatjuk, hogy az az élet-a halál pedig csak egy álom.

De egy misztikus iskolának - ahol sok ember együtt medítál, ahol van egy Mester - éppen ez a feladata. Biztonságban érzed magad, nem vagy egyedül. Ha valami baj történne, akkor rögtön ott a segítség. De nem történik baj.

Meditálj tehát velem, amikor itt vagy, és meditálj akkor is, amikor egyedül vagy. A meditáció az egyetlen olyan dolog, amitől garantáltan nem lesz semmi bajod. Egyszerűen csak felfedi előtted a létedet - mi baj származhat ebből? És nem is csinálsz semmit, valójában éppen ekkor hagysz abba minden cselekvést. Megáll minden gondolat, érzélem, cselekvés; mindent teljesen abbahagysz. Csak a tudat marad, mert a tudat az nem a cselekvésed - az te vagy.

Ha egyszer megízlelted igazi lényedet, minden félelem eltűnik, és az élet egy teljesen új dimenziót nyer - többé nem evilági, nem közönséges. Végre meglátod saját szentséged és isteni mivoltod...és nem csak a sajátodat, hanem meglátod, hogy minden szent, ami létezik. Minden misztérium lesz, és csak akkor lesz részed

áldásban, ha ebben a misztériumban élsz. Ha ebben a misztériumban élsz, akkor úgy hullik rád az áldás, mint a tavaszi eső. Az áldás minden pillanatban nő egyre mélyebbre hatol benned - nem azért, mert kiérdemelted, hanem mert az élet duzzad a bőségtől, alig várja, hogy megoszthassa valakivel, aki képes befogadni.

De ne gondoldj úgy a meditációra, mint egy halál-szerű dologra, mert a halál, mint olyan, rossz asszociációként rögzült beléd...és ez megakadályoz abban, hogy megtapasztald a tudatot. „Olyan, mint a halál...”, mondod.

Valójában ez az igazi halál. A közönséges halál nem valódi halál, mert utána újra összekapcsolódsz egy másik struktúrával, egy másik testtel. A meditáló halála a Nagy Halál- ő nem kerül többé a test börtönébe.

„...Az olasz vendégmunkás kimarad egy napot a munkából. Másnap a munkavezető magyarázatot követel:

-Hol voltál?

- Az én feleség miatt...ő világra hozni vetőgép.

- Ha ennél jobbat nem tudsz kitalálni - mondja a munkavezető -, akkor szedheted a sátorfádat.

- Azt hiszem, ő...rosszul mondani - mondja az olasz -, az én feleség, ő...a vetésben feküdni...

- Jól van okosfiú - kiáltja a munkavezető -, ki vagy rúgva! Hazamegy az olasz, és képezi a feleségét:

- Hé, mi is lenni ő...neked tegnap?

- Mondtam már; elvetéltem - mondja az asszony.

-A fene! Tudtam, hogy valami ő...a kerttel lenni kapcsolatban...

A félreértések nagyon sokat tudnak ártani. A félreértések egymásra halmozódnak benned. Ha a meditációt a halállal azonosítod magadban, akkor nagyon sokat ártasz magadnak. Még ha igaz is, amit mondasz, olyan helytelen asszociációid vannak a halállal kapcsolatban, hogy képtelen leszel a meditációra.

Ez az egyik oka annak, hogy a halált az ünnepléssel hozom összefüggésbe; azért, hogy a halált ne a gyásszal társítsd, hanem inkább az ünneppel, egy változással...inkább egy új kezdettel, mint egy végzetes véggel. Azt akarom, hogy megváltozzon bennetek a képzettársítás...és akkor semmi nem áll a meditáció útjában.

És ha itt, velem úgy érzed, hogy csendes és meditatív vagy - és mégis életben vagy, jobban, mint valaha -, akkor nincs mitől félni. Próbáld meg az élet más helyzeteiben is, és meglátod, mindenre gyógyír lesz - ez a jól-lét forrása, ez a bölcsesség forrása; ez egyedi betekintést ad az életbe és annak misztériumába...

The Golden Future

1987. május 18. reggel

ISMERD MEG A HALÁLT ANÉLKÜL, HOGY MEGHALNÁL

Szeretett Bhagwan,

Miért kíséri végig a halálfélelem az egészéletemet, és mi a jelentősége ennek számomra?

A meditáció és a halál: két nagyon hasonló élmény. A halálban eltűnik az ego - csak a puszta lényed marad. Ugyanez történik a meditáció alatt is: megszűnik az ego, és csak egy szintisza lét, a lényed léte marad. A kettő olyannyira hasonlít, hogy az emberek éppúgy félnek a meditációtól, mint a haláltól. Másképp fogalmazva: ha nem félsz a meditációtól, akkor nem fogsz félni a haláltól sem.

A meditáció felkészít a halálra.

A társadalomban az oktatás csak az életre irányul. Ez így csak fél-oktatás, a másik fel - amelyik sokkal fontosabb lenne, amely az élet crescendoja kellene, hogy legyen - teljesen hiányzik minden oktatási rendszerből. Mindig is hiányzott.

A meditáció felkészít a másik fél-re is; segít megismerni a halált anélkül, hogy meghalnál. S ha megismered a halált még életedben - a halálfélelem örökre eltűnik. És ha eljön a halál, te akkor is csak csendben figyelsz, és teljes biztonsággal tudod, hogy egy karcolás sem eshet lényeden. Elveszi a tested, az elméd, de téged nem.

Te az örök élethez tartozol.

The Hidden Splendor
1987. március 23. este

A CIKLON KÖZEPE

...A meditáció az egyetlen tudomány, amelynek segítségével a tudat fokozatosan kiemelkedhet a sötétségből. Az egyetlen megoldás, ha a nap huszonnégy órájából a lehető legtöbbet tudatos vagy. Ha éppen ülsz - ülj tudatosan, ne úgy, mint egy gép...egy robot. Amikor jársz - járj tudatosan, éberén figyeld minden mozdulatodat. Amikor hallgatsz - hallgass egyre tudatosabban...úgy, hogy aztán minden szó kristálytisztán, teljes értelmében jusson el hozzád. Amikor hallgatsz, légy néma; ne árnyékolják be gondolatok a tudatodat.

Akár most is, ha csendes és tudatos vagy, hallhatod a parányi rovarok énekét a fák között. A sötétség nem üres; az éjszaka énekét - a daloló rovarokkal - csak akkor hallod, ha nem vagy tömve gondolatokkal...

Minél inkább elcsendesedsz, annál inkább meghallod a saját szívdobbanásod; meghallod, ahogy a vér áramlik a testedben...a véráram állandóan kering benned. Ha tudatos és csendes vagy, akkor egyre több fény, kreativitás és értelem ereszkedik rád.

A Nyugat egyik nagy filozófusa, C.E.M. Joad haldoklott. Egyik barátja, aki egyébként George Gurdjieff tanítványa volt, meglátogatta. Joad megkérdezte a

barátját:

- Minek jársz ahhoz a fura alakhoz, ahhoz a George Gurdjieffhez? Miért vesztegeted az idődet? És hallom nem csak te...sokan fecsérelik el ott az idejüket.

A barát nevetett, és azt felelte:

- Érdekes, azok az emberek ott Gurdjieffrel meg éppen azt gondolják, hogy az egész világ csak az időt fecsérli, te pedig azt mondod, hogy mi vesztegetjük az időnket.

- Nincs már sok időm hátra - mondta Joad -, egyébként szívesen összehasonlítottam volna...

- Ha csak néhány pillanatod van még, az is elég; megteheted itt, most - mondta a barát. Joad beleegyezett.

- Csukd be a szemed - mondta az ember -, és csak nézz befelé, aztán nyisd ki a szemed és mondd el, mit találtál. Joad becsukta a szemét, kinyitotta a szemét, aztán azt mondta:

- Csak sötétség van, nincs semmi más.

- Lehet, hogy most nem kellene nevetnem, hiszen a halálodon vagy, de még idejében érkeztem - mondta nevetve a barát.- Szóval csak sötétséget láttál belül?

- Persze - felelte Joad.

- Te olyan nagy filozófus vagy; olyan csodálatos könyveket írtál - mondta az ember -, hogy lehet, hogy nem veszed észre a lényegét...hogy két dologról van szó: rólad és a sötétségről? Különben ki látná a sötétséget? A sötétség nem látja önmagát, ez egészen bizonyos, és a sötétség nem állíthatja, hogy 'csak sötétség van'.

Joad elgondolkozott, majd azt mondta:

-Istenem, lehet, hogy azok az emberek ott Gurdjieffrel nem is vesztegetik az idejüket. Igaz, én láttam a sötétséget.

- Mi ott mind azon dolgozunk, hogy ez az én, a szemtanú megerősödjön, letisztuljon, hogy a sötétséget a fény váltsa fel. A két dolog egyszerre történik. Minél biztosabban rögzül a megfigyelő; annál jobban csökken a sötétség. Minden sötétség eltűnik, amikor a megfigyelő eléri tudata teljes virágzását, a tudat lótuszát.

Aki sötétségben van, az a minimumon él. Akit pedig eláraszt a fény, az a maximumon él...

The Razor's Edge

1987. március 2. este

AZ ŐSI 'ARANYKULCS'

...Sokszáz meditációs módszer van, de a vipasszana mind közül kiemelkedik - mint ahogy Gautam Buddha is kiemelkedik a sokezer misztikus közül. Buddha sok tekintetben páratlan mester, sok tekintetben többet tett az emberiségért, mint bárki más. Az ő igazság utáni kutatása igazibb, eredetibb volt, mint bárki másé.

Ez az a meditáció, amin keresztül Gautam Buddha megvilágosodott. Maga a szó vipasszana páliul - azon a nyelven, amelyen Buddha beszélt - azt jelenti...szó szerinti jelentése: nézni. Metaforikus jelentése pedig: figyelni, megfigyelni.

Gautam Buddha egy olyan meditációt választott, amit a meditációk alapjának nevezhetünk. Minden más meditáció a megfigyelés egyfajta változata; a megfigyelés minden meditáció alapvető, lényeges része. E nélkül nincs meditáció. Buddha a többi részt kiszűrte, s csak az alapvető részt hagyta meg - a megfigyelést.

A megfigyelés három szinten történik...Buddha nagyon tudományosan gondolkodik; először a testtel kezdi, mert azt a legkönnyebb megfigyelni. Nem nehéz megfigyelni, ahogy mozog a kezem, ahogy felemelem a kezem...Meg figyelhetem magam, amint az utcán sétálok, járás közben megfigyelhetem minden egyes lépésemet. Megfigyelhetem magam, amint eszem. A vipasszana első szintje - a legegyszerűbb szintje - tehát a test cselekedeteinek a megfigyelése. Minden tudományos módszer mindig először a legegyszerűbbel kezdi.

A testet figyelve csodálatos élményekre tehetsz szert. Ha figyelmesen, éberén, tudatosan figyeled a kezed mozgását, akkor észreveszel benne egyfajta kecsességet, egyfajta csendet. Ha ugyanazt a mozdulatot megfigyelés nélkül teszed, akkor a mozdulat gyorsabb, durvább lesz; elveszti finomságát.

Buddha olyan lassan járt, hogy gyakran kérdőre is vonták emiatt. Ő azt felelte: „Ez a meditációm része: mindig úgy kell járni, mintha egy jéghideg patakban gázolnál, mezítláb... télen... lassan, vigyázva, mert a patak nagyon hideg és nagyon erős sodrású; minden lépésre nagyon kell figyelni, mert bármikor elcsúszhatsz egy kövön...”

A módszer végig ugyanaz, csak a figyelem objektuma változik minden lépésnél.

A második szint az elme megfigyelése. Most egy finomabb világba kerülsz: megfigyeled a gondolataidat. Ha a testedet meg tudtad figyelni, ha az nem okozott nehézséget, akkor ez is menni fog.

A gondolat: finom hullám, elektromos jelenség, rádióhullám, de éppolyan anyagi, mint a tested. Nem látható, mint ahogy a levegő sem látható, pedig a levegő éppolyan anyagi eredetű; mint a kő. Ilyen tehát a gondolat is; anyagi eredetű; de láthatatlan.

Ez tehát a második szint, a középső szint. Haladsz a láthatatlan felé, de ez még anyagi eredetű. Figyeld a gondolataidat. Az egyetlen kikötés, hogy *ne ítélj*. Ne minősíts, mert abban a pillanatban, hogy minősíteni kezdesz, elfelejtetted a figyelést. Azért ne minősíts, mert amikor minősíteni kezded a gondolatokat ez egy jó gondolat...az egy rossz gondolat...', erre az időre kiestél a figyelésből. Elkezdted gondolkodni - belevegyültél a gondolatfolyamba; nem tudtál elkülönülni a gondolatoktól, nem tudtál az út szélén maradni és kívülről figyelni a forgalmat.

Ne avatkozz be se pro- se kontra-, ne értékeld őket; semmit nem kell tenned, bármi jelenjek is meg elmédben. Úgy kell nézni a gondolatokat, ahogyan az égen úszó felhőket. Őket sem minősíted; 'az a fekete felhő milyen gonosz, s az a fehér milyen jószágos...' A felhők csak felhők - sem rosszak, sem jók.

Ilyenek a gondolatok is - csak apró hullámok az elmédben.

Figyelj mindenféle minősítés nélkül, és meglátod, még nagyobb meglepetésben leszel részesed. Ahogy egyre biztosabban figyelsz, a gondolatok egyre inkább eltűnnek. Az arány teljesen megegyezik: ha a figyelés ötven százalékos, akkor a gondolatok

ötven százaléka fog eltűnni. Ha a figyelem hatvan százalékos, akkor a gondolatoknak csak a negyven százaléka fog megmaradni. Ha kilencvenkilenc százalékos megfigyelő vagy, akkor már csak egy röpké gondolat marad, egy százalék...már csak az az egy megy az úton, egyébként a forgalom teljesen elült. A csúcsforgalomnak nyoma sincs már.

Ha száz százalékosan nem ítélsz, csak tisztán egy megfigyelő vagy, akkor pont olyanná váltál, mint egy tükör, mert egy tükör soha nem minősít; ha egy csúnya nő néz bele - a tükör nem minősíti. Ha egy szép nő néz bele - a tükör számára nincs különbség. Ha senki nem néz bele, a tükör akkor is éppen olyan tiszta tükör, mint amikor valakit visszatükrözött. A tükröt sem az nem zavarja meg, ha visszatükröz, sem az, ha nem tükröz vissza. A megfigyelő tükörré válik.

Ha valaki ide elér a meditációban, akkor ez nagyszerű eredmény. Ekkor már túljutottál az út felén, és ez volt a nehezebbik része. Most már tudod mi a kulcs, és ugyanezt a kulcsot kell használni a többi dologhoz is. A gondolatok után egy még finomabb réteg következik: az emóciók, az érzések, a hangulatok. Az elmétől haladsz a szív felé, és a feltétel ugyanaz: ne ítélj, csak légy megfigyelő.

És a legnagyobb meglepetésedre az összes emóció, érzés, hangulat, ami eddig hatalmában tartott...

Ha szomorúságot érzel, akkor a szomorúság hatalmába kerített. Amikor mérges vagy, akkor az nem csak egy részleges dolog, lényed minden ízében lüktet a haragtól.

Ha a szívet figyeled, előbb-utóbb semmi nem fog tudni hatalmába keríteni. A szomorúság jön és megy - te nem leszel szomorú. Boldogság jön és megy - te nem leszel boldog sem. Semmi nem hat rád, bármi is haladjon át szíved melyebb rétegein. Ekkor kapsz először ízelítőt abból, hogy milyen az, amikor önmagad mestere vagy. Többé nem vagy szolga, akit ide-oda rángatnak az érzelmek, az érzések...akit bárki megingathat bármilyen kis apróssággal.

Ha megfigyelővé tudsz válni a harmadik szinten, akkor Mester lesz belőled is: semmi nem zavarhatja meg békédet, semmi nem befolyásolhat; minden messze elmarad mögötted, lent a melyben, s te ott állsz a hegy csúcsán.

Ez a vipasszana három lépcsőfoka; ez a három lépcső vezet el a templom kapujához, ami nyitva áll.

Ha már tökéletes figyelemmel tudod szemlélni a tested, az elméd és a szíved, akkor csak várj, többet nem tehetsz. Ha ez a három lépcső tökéletesen megvalósult, akkor a negyedik lépcső magától megjelenik, mintegy jutalomként. Egy parányi ugrás a szívből a Létbe, létezésed kellős közepébe. Ezt te nem tudod megtenni; ez magától történik, ne feledd.

Ne próbáld megtenni, mert ha te próbálsz - a kudarc egészen bizonyos. Az magától kell, hogy történjen. Felkészülsz a három lépcsővel, a negyediket pedig magától a Léttől kapod ajándékba; egy parányi ugrás. Az életenergiád, a megfigyelés hirtelen belép a lényed kellős közepébe. Hazaérkeztél.

Nevezheted önmegvalósításnak, nevezheted megvilágosodásnak, végső felszabadulásnak, de ezen túl már semmi nincs. A kutatásod legvégéhez érkeztél;

rátaláltál a Lét igazságára, és azzal együtt a nagy eksztázisra, amely az Igazság árnyékaként érkezik, s lebegi körbe önmagát.

A meditáció nem munka.

A meditáció a legtisztább áldás.

Ahogy egyre beljebb jutsz, egyre csodálatosabb közegbe kerülsz, ragyogó fényárba... Ezek a te kincseid; egyre mélyebb csend, ami nem a zaj hiánya, hanem egy hangtalan hang jelenléte - élő, zenei, táncoló.

Amint eléred lényed legvégső pontját - a ciklon közepét -, megtalálta Istent; nem mint személyt, hanem mint fényt, mint tudatot, mint igazságot, mint szépséget...mindazt, amiről az ember évszázadok óta álmodik; és ezek a megálmodott kincsek ott vannak - benned.

Ez nem fáradságos, kellemetlen, aszketikus gyakorlat. Ez nagyon kellemes, zenei, költői, és egyre erősödő, tiszta örömet ad. Ez nem munka, ez ima - ez az egyetlen ima, amit ismerek. Számomra az ima azt jelenti, hogy amikor megvalósítottad lényedet, hatalmas hálát érzel a Lét iránt. A hála az egyetlen igazi, autentikus ima; minden más ima csalás, hamis, mesterkélt. Ez a hála épp úgy emelkedik ki belőled, mint rózsából az illat...

The Rebel

1987. június 9. reggel

A HALÁL MŰVÉSZETE

Szeretett Bhagwan,

Pár hónappal ezelőtt meglátogattuk barátommal haldokló apját; Sok látogatója volt.

A teste már a végét járta. Általában közömbös volt mindenkihez de amikor a látogatók elmentek, kinyitotta a szemét és így szólt hozzánk:

— Úgy érzem, mintha két testem lenne az egyik beteg a másik pedig teljesen egészséges

- Helyes! - mondtuk - az egészséges test vagy te, maradj azzal.

- Jó - felelte, és becsukta a szemét. Ahogy ott ültünk a betegágy mellett, éreztük, ahogy az energia megváltozik El se akartuk hinni ezt az érzést; olyan volt, mintha Veled lennénk darsanon, ugyanaz a csodálatos csend... Kicsit furcsán éreztem magam, hogy én - aki nem megéltem, hanem csak elképzeltem - mondom ezeket a szavakat olyan valakinek, aki éppen átéli azt. Miután eljöttünk, kicsit jobban lett, hazament, s otthon, a saját ágyában, békében meghalt.

Szeretett Bhagwan, annak ellenére, hogy tíz éve vagyok veled, annyira tudatlannak éreztem magam ez előtt az ember előtt, aki végül olyan bizalommal, tisztasággal és békével adta meg magát a halálnak...

Ez az élmény, amin keresztülmentél, mindig megtapasztalható, amikor valaki a halálán van. Mindössze egy kis éberség kell hozzá.

A barátod apja éber volt - ahhoz az élményhez nincs szükség túl sok éberségre.

A halál pillanatában a fizikai test kezd elválni a szellemitől. Egyébként ez a két test annyira össze van fonódva, hogy nem tudsz különbséget tenni. De amikor meghalsz - épp, mielőtt meghalsz -, a két test kezd elkülönülni egymástól. Most elválik az útjuk; a fizikai test fizikai elemeire bomlik, a spirituális test pedig folytatja vándorútját egy új születés, egy új forma, egy új anyaméh felé.

Ha az ember egy kicsit is tudatos, akkor maga is láthatja, és mivel azt mondtad neki, hogy ő az egészséges testhez tartozik, nem pedig ahhoz, amelyik beteg és haldoklik... Ezekben a pillanatokban a bizalom nagyon könnyen létrejön, mert az egész dolog ott játszódik le az ember szeme előtt. Nem tudja azonosítani magát a széteső testtel; rögtön felismeri a tényt, hogy ő valami finomabb dologhoz tartozik, az egészségeshez.

De még egy kicsit segíthetnél volna a haldoklón. Jól csináltad, de nem elég jól. Már ez az élmény is - hogy nem azonosította magát a fizikai testtel- rögtön megváltoztatta a hely energiáját. Csendes, békés lett. De ha megtanultad volna a segítség művészetét, hogy hogyan segíthetsz a haldoklón, akkor nem álltál volna meg ott, ahol megálltál. Még valamit feltétlenül mondanod kellett volna neki, mert a bizalma megvolt - a halál pillanatában mindenkinek megnő a bizalma.

Az élet az, amelyik problémákat, kétségeket állít elé; az életben mindig halogatni akarsz - a halál nem ér rá halogatni. Nem mondhatod, hogy 'majd később megpróbálom', hogy 'majd holnap, meglátjuk'. Most rögtön, ebben a pillanatban meg kell tenned, mert lehet, hogy a következő pillanat már túl késő...azt már nem éred meg. És mit veszíthetsz, ha legalább most bízol? A halál úgyis mindent elvesz tőled; a bizalom tehát teljes lehet, időd sincs a bizalmatlankodáshoz. És világosan látod azt is, hogy egyre inkább eltávolodsz a fizikai testedtől. Jól tetted, hogy azt mondtad neki, hogy 'te az egészséges testhez tartozol'. De ezután így kellett volna folytatni: 'Látod mindkét testet, de csak megfigyeled őket; figyeled a haldokló testet, ami fizikai, és figyeled az egészségest, ami lelki. De akkor ki vagy te? Mindkét testet látod, tehát te minden bizonnyal egy harmadik vagy - egyik sem lehetsz a kettő közül.

Ez az a folyamat, amit Bardonak hívnak. Egyedül Tibet fejlesztette ki a halál művészetét. Míg az egész világon az élet művészetét igyekeznek megalkotni, addig Tibet - a világon egyedül - kifejlesztette a halál tudományát és művészetét. Úgy hívják: a Bardo.

Ha azt mondtad volna az illetőnek, hogy 'nagyszerű' megtetted az első lépést, kikerültél a fizikai testből; de most a 'pszichikai testtel' azonosítod magad, pedig az sem vagy. Te az éber tudat vagy, te vagy a felfogó... Ha tudtál volna segíteni annak az embernek, hogy megértse, hogy ő sem az egyik, sem a másik test, hanem valami test nélküli, alak nélküli - egy tiszta tudat -, akkor a halála egy merőben más jelenség lehetett volna.

Érezted, ahogy megváltozik az energia...érezhetted volna, ahogy az energia tovább változik. Érezted, ahogy a csend leereszkedik - de érezhetted volna azt is, ahogy a zene leereszkedik, ahogy az energia táncol körös-körül, érezhetted volna

egyfajta illatot, ami betölti a teret... Akkor az ember arcán előtűnt volna egy új jelenség - a fény aurája.

Ha a második lépést is megtette volna, akkor ez a halála az utolsó lehetett volna. A Bardo erre a halálra azt mondja, hogy ez a Nagy Halál, mert ezután nem születasz egy másik formába, egy másik börtönbe; ezután megmaradsz az örökkévalóban; a tengernyi tudatban, ami betölti a világegyetemet.

Emlékezzetek tehát - bármelyikőtökkel megtörténhet... miközben egy barátod, egy rokonod, az anyád, az apád halálán van, te ott vagy vele; segíthetsz neki, hogy felismerjen két dolgot: először, hogy ő nem a fizikai test - és ezt nagyon könnyen felismeri egy haldokló. Másodszor - és ez egy kicsit nehezebb, mint az előbbi, de ha az elsőt felismerte, akkor jó esélye van arra, hogy a másodikat is felismerje -, hogy ő a másik 'test' sem; hogy ő mindkettőn túl van. Ó a tiszta szabadság, a tiszta tudat.

Ha megtette volna a második lépést is, akkor valami csodát láthattál volna - valamit, ami nem csak csönd, hanem valami sokkal előbb; valamit, ami az állandósághoz tartozik, ami halhatatlan. És mindenki, aki jelen van egy ilyen eseménynél, határtalan hálát érez, és érzi, hogy most nem gyászolni kell, hanem mindenképpen ünnepelni.

Ha valakinek - a barátod, az anyád, az apád, a testvéred, a feleséged, a férjed... - halálát ünneppé tudod változtatni, akkor segítettél rajta. Akkor a létezésben a lehetséges legnagyobb ajándékot adtad neki. És a halál pillanatában ez nagyon könnyű. A gyerek még nem foglalkozik az élet és halál gondolatával; nincs mihez kapcsolnia.

A fiatalok melyen belemerülnek a biológiai játszmákba; az ambíció, a presztízs, a hatalomszerzés, a pénzszerzés a fontos - nincs idejük ilyen súlyos gondolatokkal foglalkozni.

De a halál pillanatában, épp, mielőtt a halál beáll - eltűnik az ambíciód. És nem számít, hogy gazdag vagy-e, vagy szegény; nem számít, hogy bűnöző vagy-e, vagy szent. A halál az élet minden megkülönböztetését és minden kis blöd játszmáját lemossa a színről.

De az ember ahelyett, hogy segítene a másikon, inkább elpusztítja ezt a csodálatos pillanatot. Pedig egész életünk során ez a legértékesebb pillanat. Még akkor is, ha száz évet élünk.

De az emberek inkább sírnak-rínak, 'együttéreznek' és azt mondják: 'Ez szörnyű'...még nem lett volna szabad meghalnia'. Vagy vigasztalni kezdik a haldoklót: 'Ne aggódj, az orvosok azt mondják rendbejössz...'

Ez mind marhaság. Még az orvosok is szerepet vállalnak ebben az idétlen játékban. Nem mondják meg, hogy közeleg a halálod. Inkább messze elkerülik a témát; 'remények' között tartanak: '...ne aggódj, minden rendben lesz', mondják, miközben tudják, hogy csak néhány napod van hátra. Hamis vigaszt nyújtanak, s közben elveszik tőled a legértékesebb pillanatok - mert ekkor lehet az embert teljesen saját halála tudatára ébreszteni. Ekkor olyan élesen, olyan maradéktalanul éber az ember, hogy megtapasztalja a színtiszta tudatot. Ez a pillanat a nagy győzelem pillanata. Innentől kezdve nincs halál, csak az örök élet.

A TIBETI BARDO

...A halál nem az élet vége, csupán a tetőpontja; az ember életének ez a lehető legmagasabb csúcspontja. Ez nem azt jelenti, hogy véged van, hanem hogy átkerülsz egy másik testbe. Ez az, amit Keleten úgy hívnak: a Perét. Egyre csak forog, csak forog... Igen, meg lehet állítani, de nem attól fog leállni, hogy meghalsz.

Ez az egyik tanulság, a legnagyobb tanulság, amire nagyapám halála vezetett rá. Könnyes szemmel kérlelt minket, hogy állítsuk meg a kereket. Nem tudtuk, most mit csináljunk, hogyan állítsuk meg a kereket.

A kerék az ő kereke volt; előttünk rejtve volt. Az az ő tudata volt, és azzal csak ő tudott volna bármit is kezdeni. Nyilván azért kérlelt minket könnyes szemmel, szakadatlanul, mintha süketek lennénk, mert ő maga tehetetlennek érezte magát. Hiába mondtuk neki:

-Halljuk amit mondasz, Náná, és értjük is. Hagyd abba kérlek...

Ekkor valami nagyszerű történt...Azt mondtam neki:

- Kérlek hallgass - és a szekér csak csörgött, zörgött a rossz, göröngyös úton; nem is út volt az, csak egy pár kereknyom...és ő egyre csak hajtogatta:

- Állítsd meg a kereket, Rajah, nem hallod? Állítsd meg a kereket...

- Persze, hogy hallom - feleltem mindig újra -, és azt is tudom, mire gondolsz. De te is tudod, hogy rajtad kívül senki sem állíthatja meg a kereket, hagyd hát abba légyszíves. Maradj csendben, megpróbálok segíteni.

Nagyanyám nagyon meglepődött. Olyan nagy, csodálkozó szemekkel nézett rám - hogy mit beszélek? hogy tudnék én segíteni? -, hogy azt mondtam:

-Igen. Ne nézz ilyen csodálkozva. Hirtelen felémlett előttem az egyik elmúlt életem.

Ahogy látom őt meghalni, visszaemlékszem az én egyik halálomra.

Az az élet és halál Tibetben történt. Ez az egyetlen ország, ahol ismerik ezt a tudományt; tudják, hogyan lehet megállítani a kereket.

Aztán elkezdtem recitálni valamit. Egy árva szót nem értett belőle se a nagyanyám, se a haldokló nagyapám, se a kocsisunk, Bhoora, aki feszülten figyelt a bakról...sőt, mi több, én sem értettem egy szót sem belőle. Csak tizenkét vagy tizenhárom év múlva tudtam meg, hogy mi is volt az. Ennyi ideig tartott, míg rájöttem. A Bardo Thödálvolt az, egy tibeti szertartás.

Tibetben, amikor valaki a halálán van, egy bizonyos mantrát ismételtetnek neki. Ezt a mantrát úgy nevezik: Bardo. A mantra azt mondja Lazíts, csendesedj el. Légy a középpontban, egyszerűen csak maradj ott. Bármilyen történik a testtel, ne mozdulj ki a középpontból. Csak légy megfigyelő. Hadd történjen, ne avatkozz bele. Emlékezz, emlékezz, emlékezz, hogy te csak egy megfigyelő vagy; ez a te igazi természeted. Ha úgy halsz meg, hogy emlékezel, akkor a kerék megáll.'

Ismételgettem a Bardo Thödal-t nagyapámnak, anélkül, hogy tudtam volna mit csinálok. Nagyon érdekes volt - nem csak az, hogy azt a mantrát ismételtem, hanem az is, hogy nagyapám erre teljesen elcsendesedett. Talán azért, mert még sosem hallotta ezt a nyelvet azelőtt, és nagyon furcsa volt a fülének. Valószínűleg egyetlen szót sem hallott azelőtt tibetiül; lehet, hogy azt sem tudta, hogy van egy ilyen ország, amit úgy hívnak, hogy Tibet. Még a halála pillanatában is csupa figyelem volt, és teljesen elcsendesedett. A Bardo működött, még ha nem is étette. Néha nagyon jól hat egy dolog, ha nem értjük - csak azért hat, mert nem értjük...

Glimpses of a Golden Childhood
1981. 15. rész.

A TRANSZCENDENS HERCEG

Szeretett Bhagwan,

Mondanál nekünk valamit arról, hogy mi történik most Vimalkirtivel?

Vimalkirtivel semmi nem történik - pontosan semmi, mert a semmi, az a nirvána. A Nyugatnak fogalma sincs a semmi szépségéről. A Nyugat teljes egészében extrovertált, a külvilág felé fordult, cselekvés-központú. A semmi üresnek tűnik - pedig nem az.

Ez a Kelet egyik legnagyobb felfedezése, hogy a semmi nem üres; éppen ellenkezőleg - az üresség ellentéte. A teljesség, a túláradozó telítettség.

A szanjász célja a Semmi. Az ember el kell érkezzen egy olyan ponthoz, ahol semmi nem történik; minden történés megszűnik. Megszűnik a cselekvés, megszűnik a cselekvő, megszűnik a vágy, megszűnik a cél...az ember egyszerűen csak van, a tudat tükre tisztán csillog, hangtalanul...

A Zen az egy tenyér csattanásának nevezi ezt. Ha egy tenyérrel tapsolsz, az nem ad hangot; illetve az adja a hangtalan hangot; az ómkárt, a csöndet...

De a csönd korántsem üres - színültig tele van. Ha tökéletesen elcsendesedtél, tökéletesen ráhangolódtál a Semmire - a teljesség leereszkedik rád, áthat a 'túlvilág'.

A nyugati elme azonban előzőnlötte az egész világot: 'munkaholistákká' váltunk - az én dolgom pedig az, hogy ezt visszacsináljam, hogy segítsek nektek 'nullává' válni. A 'nulla' a legtökéletesebb élmény az életben, az ekstázis élménye.

Vimalkirti áldott. Ő páratlan szanjászin volt, kevés ilyen szanjászinom van; sosem ingadozott, igaz életet élt végig, amíg velünk volt. Soha nem kérdezett, egy levelet sem írt, semmilyen problémával nem keresett meg. Bizalma akkora volt, hogy végül fokozatosan eggyé vált velem. Ez a lelek manapság már nem létezik; nem jellemző a mai világra. Ő igazi herceg, fenséges, arisztokrata. Az arisztokratságot

nem lehet örökölni; a szív minősége tesz valakit arisztokratává...és ő az egyik legritkább, legcsodálatosabb lelek e Földön.

Nagyon helytelen vele kapcsolatban ilyesmit kérdezni, hogy 'mi történik vele...?'. Persze, az ember hajlamos a neveltetésből adódóan a régi sémák szerint kérdezni, különösen, ha az illető német...

Hallottam egyszer...:

„A kis Joey egy fa alatt üldögélt odakint, amikor az anyja kikiáltott:

- Joey, mit csinálsz odakint?

- Semmit anyu - felelte.

- Mi az, hogy semmit? Rendesen válaszolj, ha kérdezek!

- De mondom, hogy nem csinálok semmit.

- Ne hazudj nekem, te! Azonnal mondd meg, mit csinálsz!

Ekkor Joey mélyet sóhajtott, felvett egy követ, és odébbdobta.

- Kavicsokat dobálok... - mondta.

- Na látod; tudtam, hogy azt csinálod! Azonnal hagyd abba!

- A fenébe! - mondta Joey magában - még a semmit se lehet csinálni."

Valamit mindenképpen csinálni kell...senki nem hiszi el - te sem hiszed el, ha azt mondom, hogy Vimalkirti nem csinál semmit, csak van.

Aggódtam egy kicsit, amikor agyvérzést kapott; azért kértem az orvos szanjászínokat, hogy próbálják a testében tartani még legalább hét napig. Olyan szépen, olyan jól csinálta egészen addig...és épp, mielőtt befejezte volna, mielőtt a mű elkészült volna...már csak egy lépés választotta el - csak egy kis lökés kellett volna, és már oda is jutott volna.

Sokan küldtek hozzám olyan kérdéseket, amelyekben a véleményemet kérdezik a mesterséges életben tartásról. Ő most lélegeztető gépen van. Meghalhatott volna még aznap - majdnem meg is halt. A mesterséges életben tartás nélkül már egy másik testben lenne, már bekerült volna egy másik anyaméhbe. De mire ő visszajön, én már nem leszek itt. Ki tudja, hogy talál-e egy másik mestert...egy olyan örült mestert, mint én! Ha valakinek ilyen mély kapcsolata volt velem, akkor semmilyen másik mester sem fog megfelelni neki. Unalmasnak, szürkének, száraznak találná őket!

Ezért akartam, hogy maradjon még egy kicsit. A múlt éjjel sikerült neki: átlépte a 'cselekvés-nem cselekvés' határát. Az a valami, ami még benne volt, eltűnt. Most már készen áll; most már elköszönhetünk tőle, most már ünnepelhetünk, most már igazából elbúcsúztathatjuk.

Legyen eksztázis a bon voyage! Hadd távozzon a táncotokkal, az énekekkel!

Tegnap este, amikor meglátogattam, egy néma kapcsolat volt közöttünk: csukott szemmel várakoztam mellette - nagyon boldog volt. A test már teljesen felmondta a szolgálatot.

A sebészek, az idegsebészek, és a többi orvos is mind aggódott; egyre csak azt képezték, hogy mik a szándékaim, miért akarom, hogy a testében maradjon még, mert úgy tűnt, hogy semmi értelme már - még ha sikerülne is valahogy életben maradnia, akkor is, az agya sosem működhetne normálisan. És én semmi esetre sem szeretném, ha ilyen állapotba kerülne; jobb, ha nem marad tovább. És aggódtak, és

nem értették, hogy akkor miért akarom, hogy mesterségesen lélegeztessek. Még a szíve is leállt egy időre, azt is mesterségesen kellett újraindítani. Tegnapról a veséi sem működtek már...a koponyáját is meg kellett fúrni, akkora volt a vérömleny. Ez egy veleszületett rendellenesség volt; mindenképpen be kellett következnie - a testébe volt programozva.

De nagyon jól megoldotta: mielőtt bekövetkezett volna a vég, nagyon jól kihasználta ezt az életet a végső 'virágzáshoz'. Csak egy kicsi maradt hátra, de tegnap az is teljesen eltűnt.

Tehát tegnap este, amikor azt mondtam neki: Vimalkirti, áldásom rád, mehetsz a mennyországba', akkor szinte felkiáltott örömeiben: 'Ide nekem miiind!' Csak lassan a testtel', feleltem, és elmondtam a béka meséjét:

„A varjú találkozott a békával, és azt mondta neki:

-Képzeld béka, egy nagy bulit rendeznek a mennyországban.- A béka kinyitotta a száját, és így kiáltott:

- Ide nekem miiind! - A varjú pedig folytatta:

- Lesz étel-ital, dínom-dánom.

- Ide nekem miiind! - felelte a béka.

- És lesznek jó nőid, és a Rolling Stones fog zenélni...

A béka még szélesebbre tátotta a száját, és kiáltotta:

- Ide nekeem müiiind! - majd a varjú hozzátette:

- De senkit nem engednek be, akinek nagy, széles szája van!

A béka kicsire összehúzta a száját, és összeszorított ajkakkal motyogta:

- Szegény aligátor, milyen csalódott lesz!”

Vimalkirti nagyon jól csinálta. Nem kell többé visszatérnie egy testbe sem; felébredve távozik, a buddha állapotában távozik. Örvendezetek hát; táncoljatok, énekeljete és ünnepeljete! Meg kell tanulnotok, hogy hogyan ünnepeljéte az életet, és hogyan ünnepeljéte a halált. Valójában a halál magasabb rendű, mint az élet; de csak akkor lehet magasabb rendű, ha az ember elérte a negyedik állapotot, a turiya állapotát.

Általában véve nehéz a testtől, az agytól, és a szívtől elkülönülni - de Vimalkirtinek ez nagyon könnyen ment. Szinte nem is tehetett mást; el kellett különülnie tőlük, hiszen a test már halott volt - már öt napja halott volt - az agy elveszett, a szív már rég' sehol nem volt.

Ez a baleset csak a felületes megfigyelő számára baleset; Vimalkirti számára ez a legnagyobb áldásnak bizonyult - álruhába bújtatott áldásnak. Egy ilyen testtel nem azonosíthatja magát az ember, a veseműködés leállt, a légzés megszűnt, a szív leállt, az agy teljesen tönkrement. Hogy tudnád egy ilyen testtel azonosítani magad? Lehetetlen. Csak egy kis éberség, és máris független vagy tőlük - és ez a kis éberség Vimalkirtinek megvolt, ez alatt a néhány év alatt kifejlődött benne ennyi éberség. Hirtelen megértette, hogy 'én nem a test vagyok, én nem az elme vagyok, és a szív sem vagyok'. És ha ezen a három dolgon túljutsz, akkor eléred a negyediket, a turiyát, ami az igazi természeted...és ha ezt elérted, akkor ezt már nem tudod elveszíteni.

Vimalkirti nagyon szerette a vicceket...most az ő tiszteletére mondok egyet, egy utolsót.. m o kedvéért:

„Mulla Nasruddin elviszi a kocsmába a fiát, hogy megtanítsa neki, hogy 'hol a határ', s bölcsen így szól:

- Látod fiam azt a két embert ott a pultnál? Mihelyt azt látod, hogy négyen vannak, rögtön hagyd abba az ivást.

- De apa - feleli a fiú csendesen -, ott csak egy ember van...”

Az én 'filozófiám' három alapelve: élj, szeress, neved. Az élet a mag; a szeretet a virág; a nevetés az illat. Az nem elég, ha csak megszületsz - meg kell tanulnod az élet művészetét; ez a meditáció A betűje. Ezután meg kell tanulnod a szeretet, a szerelem művészetét, ez a meditáció B betűje. Ezután pedig a nevetés művészetét kell megtanulnod; ez lesz a meditáció C betűje. És a meditáció ABC-je csak három betűből áll: A, B, C.

Búcsúzzatok hát nagyon szépen ma Vimalkirtitól... nagy kacagással. ó itt lesz a mosolyotokban, a nevetéseitekben. Itt lesz a virágokban, a napsütésben, a szélben, az esőben...mert semmi nem vész el; valójában senki nem hal meg - az ember az Örökkévaló részévé válik.

Ha könnyek is törnek fel belőled, legyenek azok öröm-könnyek; örülj annak, amit elért. Ne magadra gondolj...hogyan hiányozni fog neked - gondolj őrá, hogy ő beteljesedett...

Én mindent ünnepléssel fogadok; számomra a vallás nem más, mint az ünneplés teljes spektruma, az ünneplés teljes színskálája. Használjátok ki ezt a nagyszerű lehetőséget, mert ha ünnepelek búcsúztok tőle, ti is nagyobb magasságokba, a lét új dimenzióiba juthattok - ez egy új lehetőség. Ez azok közé a pillanatok közé tartozik, amiről nem szabad lemaradni...az ilyen pillanatok teljes mivoltukban át kell élni - ne mulasszátok el...

Zea: Zest, Zip, Zap and Z~

1981. január 10. reggel

AZ ÉLŐ HALÁL

...Aki tudja, mi a meditáció - az tud valamit a halálról is; ez az egyetlen lehetőség, hogy megismerd a halált, mielőtt meghalnál.

Amikor azt mondom, hogy az életben a halál a legfontosabb pillanat, akkor ezt nem azért mondom, mert én meghaltam, és visszajöttem, hogy elmeséljem nektek, hanem azért, mert tudom, hogy a meditációban ugyanabba a közegbe kerülsz, mint ami a halál - mert a meditációban elkülönülsz a fiziológiádtól, elkülönülsz a biológiádtól, a vegyháztartásodtól, elszakadsz a pszichológiádtól. Ezeket mind-mind messze hátrahagyod magad mögött.

A legbelső középpontodba kerülsz, ahol csak a tiszta tudat van. Ez a tiszta tudat veled lesz akkor is, amikor meghalsz, mert ezt senki és semmi nem veheti el tőled. Minden mást, amit el lehet venni, mi magunk veszünk el magunktól a meditációban.

A meditáció tehát a halál élménye az életben. És ez olyan gyönyörű, olyan leírhatatlanul csodálatos, hogy szinte kifejezhetetlen: az élmény milliószorosa. És a meditáció élményének több milliószorosa a halál élménye.

És amikor 'továbbálsz', egyszerűen elhagyod az addigi alakodat. Ekkor tökéletesen független, érintetlen vagy, és első ízben kerülsz ki a fiziológiád, a biológiád és pszichéd börtönéből. Minden fal leomlik, és szabad vagy. Végre kitarthatod szárnyaid az igazi lét felé...

The Rajneesh Bible, Vol II.
1984. december 3. este

V. RÉSZ

ÉLVEZD A KILÁTÁST A NAPSÜTÖTTE CSÚCSRÓL

A SÖTÉTSÉGBŐL A FÉNYBE...

Szeretett Bhagwan,

Kérlek beszélj nekünk apád tegnapi haláláról.

Az egyáltalán nem halál volt. Vagy azt is mondhatjuk: az volt az igazi halál. És mindkettő ugyanazt jelenti. Reméltem is, hogy ilyen módon fog meghalni. Mindannyiotoknak így kellene meghalni; számádhiban, véglegesen elszakadva a testtől és az elmétől...

Az elmúlt egy hónap alatt, amíg kórházban volt, mindössze háromszor látogattam meg. Valahányszor azt éreztem, hogy elérkezett az idő, meglátogattam. Az első két alkalommal attól tartottam, hogy ha most meghal, akkor megint újra kell születnie; egy kicsit még kötődött a testhez. A meditációi napról napra melyültek, de néhány láncszem - ami a testhez kötötte - még ott volt, sértetlenül.

Tegnap, amikor meglátogattam...nagyon örültem, hogy a halála igazi halál volt. Semmi köze nem volt többé a testhez. Tegnap, kora reggel, három órakor, először kapott bepillantást az örökkévalóba - és azon nyomban megértette, hogy ő most meg fog halni. Ez volt az első alkalom, hogy ő hívott; az első két alkalommal magamtól mentem, Tegnap ő hívott engem, mert már biztos volt benne, hogy meg fog halni. El akart köszönni...és nagyon szépen mondta - könnyek nélkül; az élet utáni vágyódás teljesen eltűnt.

Ilyen módon tehát ez nem halál, hanem születés - születés az örökkévalóba. Meghalt az időnek, és megszületett az örökkévalóságnak. Vagy pedig: ez az igazi, a teljes halál - teljes, mert nem kell többé visszajönnie. És ez a legtöbb, amit az ember elérhet - ez a csúcspont.

Tökéletes csöndben, boldogságban, békében hagyta el a világot. Lótuszvirág lett belőle - az ilyen halált ünnepelni kell. Az ilyesmi mindig jó alkalom, hogy megtanuld az élet és a halál művészetét. Minden halál ünneppé kellene, hogy váljon - de csak akkor válhat ünneppé, ha a lét egy magasabb minőségéhez vezet.

Ő megvilágosodott a halálakor. És én azt szeretném, hogy minden szanjászinom ilyen módon haljon meg. Ha az ember nem megvilágosodott, akkor még az élet is csúnya - ha az ember megvilágosodott, akkor még a halál is szép. Az élet nyomorúság és pokol, ha nem vagy megvilágosodott. Ha megvilágosodott vagy, akkor az élet többé nem nyomorúság és nem pokol, és a halál egy ajtó lesz, ami az isteni felé vezet. Csak ez vezet ki a pokolból és nyomorúságból.

Nagyon örvendek, hogy úgy halt meg, ahogy meghalt. Ne feledd: a meditáció elmélyülésével egyre távolabb kerülsz a test-elme összetételtől. És amikor a meditáció eléri csúcspontját, akkor mindent meglátsz.

Tegnap reggel tökéletesen tisztában volt a saját halálával, hogy elérkezett a pillanat. És hívott. Ekkor hívott először, és amint megláttam, észrevettem, hogy már nincs a testében. Minden fájdalom megszűnt a testben. Ezért voltak az orvosok zavarban; a test teljesen tökéletesen működött. Egy pillanatig sem gondolták, hogy épp most fog meghalni. Bármikor előtte meghalhatott volna; erős fájdalmai voltak, a test már alig működött: a szívverése rendszertelen volt, nem volt pulzusa, vérrögök voltak az agyában, a lábában, a kezében.

Tegnap tökéletesen jól volt. Megvizsgálták, és megállapították, hogy teljesen normálisan működik minden, elmúlt a veszély, s ez teljesen hihetetlen volt.

De ez mindig így van... amikor már közel van a halál, az orvosok megnyugszanak, mert a tünetek szerint minden rendben van. Az első huszonnégy óra tűnt a legveszélyesebbnek, amikor a kórházba került, egy hónappal ezelőtt. Akkor minden pillanatban attól tartottak, hogy meghal. Nem halt meg. A következő huszonnégy órában pedig azon töprengtek, hogy megmenthető-e. Az egyik sebész még javaslatot is tett a lábak amputálására, mert ha máshol is megjelennek vérrögök, akkor már biztosan nem lehet megmenteni.

De én az amputálás ellen voltam, mert az embernek egyszer úgyis meg kell halnia - miért torzítanák el a testét, még több fájdalmat okozva...? És az életnek csak önmagában nincs értelme, csak azért, hogy meghosszabbítsuk a szenvedését...annak nincs értelme. Nemet mondtam. Meg voltak lepődve...és amikor még négy hétig életben maradt, és javulni látszott - azt gondolták igazam volt, nem kellett volna levágni a lábát. Úgy nézett ki, hogy újra működik a lába, újra életre kel. Újra járni kezdett - amire dr. Sardesai azt mondta, hogy csoda. Ezt azért ők se gondolták volna, hogy még járni is fog.

Tegnap tökéletesen jól volt, minden normálisan működött. És ez jelzés volt, hogy közeleg a halála. Ha a halált meditáció előzi meg, akkor teljesen rendbejön az ember. Tökéletes egészségben hal meg, mert az valójában nem is halál, hanem belépés egy magasabb létformába. Ilyenkor a test - ugródeszka.

Évek óta meditált. Ritka ember volt - nagyon nehéz lenne még egy ilyen apát találni. Egy apa, aki a saját fia tanítványa lesz...ez nagyon ritka dolog.

Jézus apja nem mert fia tanítványa lenni...Buddha apja évekig habozott, hogy mitévő legyen. De az én apám éveken keresztül meditált...mindennap három órán keresztül, reggel háromtól hatig ült meditációban. Még tegnap is; a kórházban sem hagyta abba. Tegnap megtörtént. Az ember sosem tudhatja, mikor fog megtörténni. Az embernek egyfolytában ásnia kell, és egyszer csak rábukkan a forrásra, a tudat forrására. Tegnap megtörtént; épp idejében. Ha csak egy nappal korábban hagyta volna el a testét, megint vissza kellett volna jönnie egy testbe - volt még benne egy kis ragaszkodás. De tegnap minden kitisztult benne...elérte az elme-nélküli állapotot, úgy halt meg, ahogy egy buddha hal meg. Ez a legvégső, amit az ember elérhet; a buddhaság állapota.

Én azért teszek erőfeszítéseket itt, hogy segítssek titeket buddhaként élni, és buddhaként meghalni. Egy buddha mindkettőt jelenti. Az nem is halál, mert az élet örök. Az élet nem kezdődik el a születéssel, és nem fejeződik be a halállal. Már

sokmilliószor megszülettel és meghaltál; ezek mind kis epizódjai az örök vándorlásnak. De mert nem vagy tudatos, nem látod azt, ami túl van születésen és halálon.

Ha tudatosabbá válsz, megláthatod eredeti arcodat. Ő tegnap meglátta eredeti arcát. Hallotta az 'egy tenyér csattanását', hallotta a hangtalan hangot. Ezért az nem halál volt, hanem az örök lét elérése. A másik oldalról viszont azt mondhatjuk, hogy ez volt az igazi halál, a teljes halál...mert nem jön vissza többé...

Ünnepeljete!

Be Still and Know

1979. szeptember 9. reggel

A VALÓSÁG HALHATATLAN

...Mindig haladj az élet folyamával; sose próbálj az árral szemben haladni, és sose próbáld siettetni a folyamatot. Mozogj teljesen lazán - úgy, hogy minden pillanat az otthonod legyen...könnyedén, bekében a Léttel.

A második dolog, amit nem szabad elfelejtened, hogy az élet nem olyan rövid, ahogy gondolod; az élet örök, tehát minden sietség értelmetlen. Ha sietsz, akkor mindig csak lemaradsz. Hol látsz a Létben bármilyen sietséget? Az évszakok mindig megérkeznek idejében, a virágok mindig kinyílnak, amikor itt az ideje. A fák nem kezdenek örült növekedésbe, 'mert az élet rövid'. Úgy tűnik, az egész Mindenség tudatában van az élet örökkévalóságának...

Mi mindig is itt voltunk, és mindig is itt leszünk - persze, nem ugyanabban a formában, és nem ugyanabban a testben. Az élet egyfolytában fejlődik, alakul, egyre magasabb fokra lép. De ennek nincs vége, és nem volt kezdete sem. Te a kezdet nélküli élet és a vég nélküli élet között létezel. Mindig középen, a két végtelenbe nyúló rész között vagy.

De mindig légy összhangban saját természeteddel. Vannak fák, akik lassan nőnek - vannak fák, akik gyorsabban nőnek; egyáltalán nem fontos, hogy gyorsan nő, vagy lassan. Egy dolog azonos a két fában; mindkettő a saját természetét követi.

The Golden Future

1987. április 27. este

NE HIDD - TUDD!

Szeretett Bhagwan,

Hogyan higgyük el, hogy a lélek létezik a halál után is, és hogy vagy az @et egy másik formáját ölti magára, vagy felolvad a világegyetemben?

Én sosem kértem tőled, hogy bármiben is higgy. Ez az én tapasztalatom, hogy a lelek létezik a halál után, és az élet egy másik formáját ölti magára...majd végül, amikor már nem kell többet tanulnia, amikor már nincs több kérdés, nincs keresés, nincs vágy - amikor a tökéletes megelégedés legvégső pontjára érsz, beteljesedsz, megvilágosods - akkor a lelek egyszerűen felolvad a Létben. Ahhoz, hogy felvegyél egy másik létformát, vágyódnod kell az élet után, vágyakra van szükséged, amiket be akarsz teljesíteni; ez nélkülözhetetlen hozzá.

Nem te vagy az, aki mindig újra megszületik; a vágy az, ami sosem nyugszik, ami sosem elégül ki. Te egyszerűen csak követed a vágyadat, mint egy árnyék.

Sosem mondtam, hogy ezt el kell hinned. Inkább annak örülnék, ha szkeptikus lennél a dolgot illetően; kételkedj benne, járj a végére! Én egyszerűen csak provokállok a kutatásra, ehhez nem hit kell.

Az én vallásom nem egy hit...hanem a legvégső igazság felkutatása. Bármit mondok tehát, azért mondom, hogy további keresésre inspiráljalak - nem pedig azért, hogy dogmákban higgy.

Ha én azt mondom, hogy a lélek létezik a halál után - ez számodra csak föltevés. De számomra ez tapasztalat. Én ebben nem hiszek - én ezt tudom. Amikor azt mondom, hogy a lelek vándorol, számomra ez tapasztalat. Én emlékszem az elmúlt életeimre. Én 'vándoroltam'; számomra a kétség fel sem merül, de nem azt mondom, hogy ebben te higgy. Én mindössze fel akarom kelteni az érdeklődésedet ez iránt a furcsa dolog iránt...az elmúlt életek... Ha én ismerhetem az elmúlt életeimet - mert azok 'lenyomata' mind megtalálható a tudatalattiban, minden ott van - akkor te is alámerülhetsz a saját tudatalattidban, és megismerheted az elmúlt életeidet. S ha megismerted, akkor nincs szükség hitre - mert akkor már tudod. Soha ne helyettesítsd a tudást hittel, mert ha hiszel, akkor soha nem fogsz tudni. Ha pedig tudsz valamit, akkor egyszerűen értelmetlen hinni benne. Ha valamiben hiszel, az annak a jele, hogy nem tudod.

Te nem hiszel a Napban, nem hiszel a rózsákban - te ezeket ismered. Azért hiszel Istenben, mert nem ismered. Azért hiszel a lélekben, mert nem ismered...

The Rajaeesh Bi ble, Vol. III.
1985. január 11. este

BEPILLANTÁS A MÚLTBA

Szeretett Bhagwan,

Időnként egy erős érzés vesz erőt rajtam: azt érzem, hogy pont ugyanaz a szituáció amiben éppen vagyok, már egyszer megtörtént velem. Adások azt mondják, hogy ugyanez velük is megtörtént már, és úgy hívják: deja vu.

*Mindig nagyon érdekelt, hogy mi ez az élmény, és mi a kapcsolata a meditációval.
Segítenél ennek megértésében?*

Az élménynek - amit deja vu-nek neveznek - megvan a saját valósága, létjogosultsága, mert nem először vagy itt; sok életen és sok halálon keresztülmentél már. És persze az lenne a furcsa, ha a sokezer életen keresztül nem találkoznál időnként ugyanazzal az arccal, ugyanazzal a fával, nem vetődnél ugyanarra a helyre többször...s ilyenkor azt érzed, hogy pont ugyanezt már egyszer átélted. Ez nagyon erős érzés, a kétség fel sem merül benned, hogy képzelődsz...'már találkoztál ezzel az illetővel valamikor; már voltál egyszer ugyanebben a helyzetben, és minden apró részlet megegyezik...'

Ez nagyon furcsa érzés; az ember szinte beleszédül. Egy vallás sem tudja ezt a jelenséget megmagyarázni, kivéve az Indiában született vallásokat. Az összes többi vallás hiányosnak bizonyult ebből a szempontból; nem tudják megmagyarázni a deja vu élményét. A reinkarnáció ideája nélkül nem tudod megmagyarázni a deja vu-t. Keresztülmész egy városon, vagy egy falun, és egyszer csak érzed, hogy ismered, pedig nem jártál még ott. Tudod, hogy ha balra mész akkor a folyóhoz jutsz, ha jobbra mész akkor pedig a pályaudvarhoz lyukadsz ki - kipróbálsz, és látod, hogy tényleg úgy van. Ismerősek a fák, ismerős a folyó; úgy érzed, mintha egy filmben láttad volna, vagy mintha álmodtad volna.

A deja vu a múlt egy kis töredéke, amely valahogy belépett a jelenedbe. És ez tény. A deja vu az elmúlt életek emlékeiből épül fel, rengetegszer átélt élményekből...a reinkarnáció elmélete ezért nem is elmélet, hanem tudományosan bizonyítható. Ha egyszer a tudomány egy kicsit nyitottabb lesz...

Az a baj, hogy a tudományos kutatások általában Nyugaton folynak - ott, ahol az egy élet koncepciója az uralkodó - tehát az emberek elfogultak az egy élet ideája tekintetében. De a világ napról-napra zsugorodik, egyre kisebb lesz. A tudomány előbb vagy utóbb tudomást kell, hogy vegyen a jelenségről...mert ez annyira fontos az emberi fejlődéshez, a meditációhoz, a tudat átalakulásához - mert ha emlékezni tudsz az elmúlt életeidre, akkor ez bizonyíték arra, hogy a halál után is van jövő. Ha emlékszel az elmúlt életeidre, akkor ez azt bizonyítja, hogy a halálod után újra visszatérsz majd egy új formában, egy más néven...

És ha ez majd tudományosan bizonyított tény lesz - és ez kétségkívül az lesz -, ha egyszer a tudomány elindul ebbe az irányba, és elveti a keresztény, zsidó, és mohamedán vallások egy *élet ideáját*... Ez egyszerűen hülyeség, mert a Létben semmi nem hal meg, minden folyamatos, csak a formák változnak. Miért lenne ez másképp az élettől?

Ha az emberek ráébrednek, hogy már ezredszer éltek ugyanazt a fajta életet... És a reinkarnáció elméletének ez a jelentősége: hogy az embereknek elégük lesz, beleunsz abba, hogy már ezredszer csinálod ugyanazt a bolondságot és még mindig nem tanultál belőle; kezded előlről... Már ezredszer próbálsz hatalomhoz jutni, pénzt felhalmozni...és most megint kezded; úgy látszik minden tapasztalat elvész, és minden alkalommal kezded az ABC-t előlről! Ha ezt a tudomány is alátámasztja

majd, akkor már nehezedre fog esni újra elkezdni ugyanazt a marhaságot. Eleget játszottál; itt az ideje, hogy változtass; itt az ideje, hogy felemelkedjen a tudatod; itt az ideje, hogy kikerülj ebből a 'fából vaskarikából'...az élet kerekéből...

Egészen mostanáig öntudatlanul csináltál mindent - itt az ideje, hogy benőjön a fejed lágya, s elkezdj tudatosan cselekedni. Ébredj; elég volt az öntudatlanságból, ne légy tovább holdkóros.

Ez a 'kerék', amit reinkarnációnak hívunk, az öntudatlanságból ered. Amint tudatossá válsz, meglátod az értelmetlenségét; ha el is ász 'sikereket' - mi értelme? Jön a halál és eltöröl mindent. Kártyavárat építesz...majd jön a szél és mindent elsöpör. Aztán nekilátsz egy másik kártyavárnak, megint jön a szél, és minden kezdődik előlről.

A tudomány szempontjából nagyon fontos volna, hogy ne menjünk el csukott szemmel a sokmillió keleti ember tapasztalata mellett. Ez nem babona; ez az egyik olyan misztérium, ami még rejtve van az emberiség előtt. Ha a tudomány megtalálja az ehhez vezető utat, akkor az ember egész viselkedése meg fog változni; másképpen fogsz viszonyulni a dolgokhoz; megváltozik a nézőpontod - arra fogsz koncentrálni, hogy hogyan kerülhetsz ki a 'kerék'-ből. Ez a 'kerék' tesz rabszolgává...s a keresők egyetlen vágya, hogy megszabaduljanak ebből a rabszolgaságból, hogy elérjék az igazságot és szabadságot.

Ha egyszer felismerted, hogy a lényed bármilyen test vagy forma nélkül is képes létezni a világegyetemben - forma nélküli, mégis létező; a Létben szétáradó - akkor minden erőfeszítésed arra fog irányulni, hogy elérd ezt a szabadságot. Ezt az abszolút szabadságot, ezt a legvégső élményt mi, itt keleten úgy hívjuk: moksa. Ez azt jelenti, hogy szabad vagy a testtől, szabad vagy az elmétől, szabad vagy a formától; mindenféle kötelektől mentes puszta tudattá válsz. Egy másik nézőpontból ilyenkor mondhatjuk azt először, hogy 'én vagyok'. Egy láthatatlan központ, aki azt mondhatná: 'Most létezem először igazi mivoltomban.'

Nincs forma - nincs betegség. Nincs forma - nincs halál. Nincs forma - nincs öregkor. A tudat forma nélkül mindig fiatal, friss, szabad; az egész világegyetem az övé. Birodalma óriási.

Egyszer megkérdezték Buddhát:

- Te mindig azt mondd, hogy ha valaki tökéletesen tudatos, akkor nem születik többé testbe, és az egész Lét az ő birodalma lesz. De mi van azokkal, akik már megvilágosodtak, vagy ezután fognak megvilágosodni? Akkor hogy lesz az egész Lét mindegyikük birodalma?

A kérdés logikusnak tűnik, de a Lét szempontjából irreális. Gautam Buddha pedig nevetett - nagyon ritkán nevetett; jó, ha egész életében háromszor vagy négyszer Azt felelte:

- Értem a logikádat, de mondok neked valamit... inkább mondok egy anekdotát, abból jobban megérted:

Egy sötét házban, ha meggyújtasz egy gyertyát, akkor az egész házat elárasztja a fény. Ha meggyújtasz egy másik gyertyát, akkor...gondolod, hogy a két gyertya fénye összeütközésbe kerül? Nem, a második gyertya fénye is megtölti a házat.

Meggyújthatsz egy harmadik gyertyát...egymás után gyújthatod a gyertyákat; a lángjukat illetően mindegyik egyedi, de az általuk kisugárzott fény mindegyik gyertya esetében az egész házat betölti. Nem osztozkodnak. Nincs az, hogy 'ez az én területem, az a te területed'. És a fény nem tárgy, tehát akár ezer gyertya fénye is mindenféle konfliktus nélkül ugyanúgy betölti az egész házat, mint egy szem gyertya fénye...

Buddhának igaza van. Az ellenérvek helyett inkább egy anekdotát mondott, egy tökéletes példát. Pontosan ez a helyzet abban az esetben is, ha megszabadulsz a formától; akkor szétáradsz a világegyetemben. Sokmillió megvilágosodott tudat tölti be fényével a világegyetemet. A középpontjukban megvan a saját lángjuk, de sugárzásuknak semmi nem szab határt. Fényeik nincsenek összeütközésben, mert a fény nem anyagi eredetű. Ugyanazt a teret sok különböző fény eláraszthatja - nincs köztük küzdelem, nincs köztük ellentét. A tudat pedig nem más, mint fény...

The New Dawn

1987. június 23. reggel

EGY ÉLET? TÖBB ÉLET?

Szeretett Bhagwan,

*Miért nem beszélt Jézus a lélek reinkarnációjának lehetőségéről?
Úgy tűnik, ez egy fontos különbség a keleti és a nyugati vallások között.*

Jézus nagyon jól tudta, mi a reinkarnáció. Az evangéliumok tele vannak erre vonatkozó indirekt utalásokkal. Épp a minap mondtam, Jézust idézve: „Én Ábrahám előtt valék.” Azt mondja Jézus: „Visszajövök majd...” És van még ezernyi más, a reinkarnációra vonatkozó indirekt hivatkozás. Tökéletesen tisztában volt ő evvel, de volt néhány más oka, ami miatt nem prédikált róla.

Jézus járt Indiában, és látta, hogy mi történt a reinkarnáció elmélete miatt. Indiában már körülbelül ötezer évvel Jézus előtt tanították ezt az elméletet. És ez nem csak elmélet, ez így is van; ez az elmélet igazságon alapul. Az embernek sokmillió élete van. Ezt tanította Mahávira, Buddha, Krishna, Ráma...az összes indiai vallás egyetért ezzel. Biztosan csodálkozol, de ezek a vallások semmiben nem értenek egyet, kivéve a reinkarnáció tanát.

De Jézus, Mózes, Mohamed - a három Indián kívül született vallás forrása - miért nem beszél a reinkarnációról közvetlenül? Megvolt az oka, mégpedig az, hogy Mózes tudatában volt...mert Egyiptom és India állandó kapcsolatban volt... A feltevés szerint régen Afrika Ázsia része volt, és később a kontinens szétcsúszott. India és Egyiptom összetartoztak, innen származik a sok hasonlóság. Nem véletlen, hogy Dél-India fekete, néger vér folyik az ereikben, negroidok - nem teljesen, de ha Afrika Ázsiához tartozott, akkor az árják minden bizonnyal keveredtek a négerekkel, így Dél-India fekete, Észak pedig világosabb.

Mózes biztosan nagyon jól ismerte Indiát. Lehet, hogy meglep, de Kasmír állítja, hogy Mózes is és Jézust is ott temették el. Ott vannak a sírköveik; egy sírkő Mózesnek, egy sírkő Jézusnak. Ők látták, mi történt Indiával a reinkarnáció tana miatt.

A reinkarnáció elmélete miatt India nagyon letargikussá vált; elfásult, nehézkes lett. Indiának nincs időérzéke - még most sem. Hiába van már mindenkinek karórája, az időérzés hiányzik. Ha valaki azt mondja, hogy 'este ötök jövök, meglátogatlak', az bármit is jelenthet. Lehet, hogy már négykor ott lesz, de lehet, hogy csak hatkor kerül elő, de az is lehet, hogy el se jön - és ezért senki nem haragszik meg! Mert ez nem azt jelenti, hogy nem tartja be az ígéretét - az embereknek egyszerűen nincs időérzésük! Hogy is lehetne időérzéked, amikor az örökkévaló idő áll a rendelkezésedre, amikor végtelen sok időd van? Amikor olyan rengeteg sok életed van, hova sietnél? Az ember elég, ha nyugodtan bandukol; előbb-utóbb úgyis odaér...

A reinkarnáció tana nagyon lomhává, tespedtté tette Indiát. India teljesen elveszítette időtudatát. Mindenki halogat. És ha mindent holnapra halasztasz, akkor te ma is ugyanaz vagy, mint aki tegnap voltál - a holnap így sosem jön el. És India nagyon ért a halogatáshoz; a mai teendőt nem csak hogy holnapra, hanem a következő életre halasztja.

Mózes is és Jézus is ismerték Indiát. Mohamed sosem járt Indiában, de tökéletesen ismerte a helyzetet, mert közel volt Indiához, Arábia és India között állandó kereskedelmi forgalom volt. Mindhárman jobbnak látták, ha azt mondják az embereknek: 'Csak egy élet van, ez az utolsó esély - az első és utolsó; ha lemaradsz róla - örökre lemaradsz.' Ez egy eszköz, ami segít kimozdítani az embert elfásultságából. Felébreszti az emberben a tettvágyat, segít az átalakulásban.

És akkor felmerül benned a kérdés, Mahávira, Buddha, Krishna nem tudták, hogy a reinkarnáció elmélete ide fog vezetni?' Az ő eszközük teljesen más volt - minden korszaknak megvan a maga eszköze. Minden módszernek megvan a maga kifutási ideje, a módszerek nem örökéletűek. Amikor Buddha, Mahávira, és Krishna próbálták a reinkarnáció módszerét alkalmazni, akkor ők ezt egy teljesen más helyzetben tették.

India nagyon gazdag ország volt. 'Arany-országnak' nevezték, sokan a világ leggazdagabb országának tartották. És egy gazdag országban a valódi probléma, az igazi probléma - az unalom. Ma ugyanez a Nyugat problémája. Ma Amerika ugyanebben a helyzetben van, a legnagyobb probléma az unalom. Az emberek borzasztóan unják magukat, annyira unatkoznak, hogy még a halált is szívesebben választanák.

Krishna, Buddha, Mahávira ennek tükrében mondták, hogy 'Ez még mind semmi. Egy életen keresztül unatkozni...ezt is alig bírod elviselni, de ne feledd, ha nem hallgatsz rám, akkor még sok-sok életen keresztül ettől fogsz szenvedni...kezdheted mindig előlről...forogsz körben az élet és halál kerekében.'

Olyan sötét jövőt festettek az emberek elé az állandó unalom képével, hogy akinek elege volt már abból az egy életből is, az valóban mélyen belemerült a vallásba. 'Az ember meg kell, hogy szabaduljon az élet és halál körforgásától, ki kell,

hogy szabaduljon ebből az élet és halál alkotta cirkulus viciozusból.' Ezért tehát ez nagyon jól alkalmazható volt azokban az időkben.

Később aztán India elszegényedett. Amint az ország szegény lett, az unalom rögtön eltűnt. A szegény ember sosem unatkozik, ne feledd; csak a gazdag ember engedheti meg magának, hogy unatkozzon, az a gazdagok privilégiuma. A szegény ember nem tud unatkozni - nincs rá ideje. Egész nap dolgozik, s mire hazaér olyan fáradt, hogy rögtön elalszik. Nincs szüksége túl sok szórakozásra - tévére, színházra, mozira, zenére vagy múzeumokra - egyszerűen nincs ezekre szüksége, nem lehet rá szüksége. Egyetlen szórakozása a szex; ez természetes, mindig vele van. Ezért jellemző a szegény országokra a túlnépesedés - ez az egyetlen szórakozásuk...

Amint India elszegényedett, a reinkarnáció elmélete egy menedékké vált, ami reményt ad, lehetőséget ad a probléma megoldásának elhalasztására: 'Ebben az életemben szegény vagyok, de sebj, sok élet van még hátra. A következő életemben majd egy kicsit jobban igyekszem, és akkor majd gazdagabb leszek...Ebben az életemben csak egy csúnya asszony jutott nekem, de sebj, majd legközelebb...legközelebb nem követem el ugyanazt a hibát...most az elmúlt életem karmái miatt szenvedek...a mostani életemben nem csinállok semmi rosszat, és akkor majd arany életem lesz legközelebb...' Csak a halogatás maradt.

Jézus látta, hogy a módszer kifutotta magát, már nem úgy működik, ahogy az elején működött. Megváltozott a helyzet. Jézusnak egy új módszert kellett létrehoznia. Csak egy élet van- tehát ha vallásos akarsz lenni, ha meditálni akarsz, ha szanjászin akarsz lenni, akkor légy az most azonnal - mert a 'holnap' nem megbízható...lehet, hogy el se jön.'

Ezért aztán a Nyugat túlságosan idő-tudatos lett,. mindenki siet. Ez a sietség a kereszténységnek köszönhető. Ennek a módszernek is lejárt az ideje; egy módszer sem működhet örökké.

Az én tapasztalatom az, hogy egy módszer csak addig működik helyesen, amíg a Mester - aki alkotta - el, hiszen ő a lelke az egésznek, ő tartja működésben. Ha a Mester már nincs ott - a módszer már nem úgy működik, az emberek egyre inkább kezdik félreértelmezni.

Mára ez a módszer teljesen csődbe jutott a Nyugaton; ma ez már probléma. Az emberek állandóan rohannak valahova, feszültek, idegesek...mert csak egy élet van. Jézus azt akarta, hogy az emberek emlékezzenek - mert csak egy élet van -; emlékezzenek Istenre. És most mit csinál az emberfia? Látva, hogy csak egy élet van, minél többet akar inni, enni, házasodni, mert fél, hogy kifut az időből.

Engedj tehát a vágyaidnak! Idd ki az élvezetek poharát fenéig! Kit érdekel mi lesz az ítélet Napján? Ki tudja, lehet, hogy nincs is ítélet Napja.

Micsoda rohanás! Sebességmánia...egyre gyorsabban és gyorsabban. Senkit nem érdekel, hogy hova rohan, az nem fontos; csak az a fontos, hogy minél gyorsabban menj, hogy egyre gyorsabb eszközeid legyenek.

És mindez emiatt a módszer miatt történt. Jézus idejében még jól működött; ő állandóan azt ismételte, hogy 'Vigyázz. Közeleg az ítélet Napja. A saját szemeddel fogod látni a világ végét, és nincs másik élet. És ha ezt most elmulasztod, akkor

örökre a pokolba kerülsz!' Jézus egy olyan pszichológiai légkört teremtett, ami akkor szükséges volt. Jól működött, amíg ő élt, és még utána is egy kis ideig. A hozzá legközelebb álló tanítványoknak - akiket megérintett Jézus szele, akik valamelyest részesültek aurájából - köszönhetően még utána is működött egy kis ideig, de hamarosan a visszájára fordult a dolog.

A világ sosem látott ennél világiasabb civilizációt, mint amit ez a módszer létrehozott. Pedig az eredeti cél az volt, hogy éberebbé, tudatosabbá váljanak, hogy kezdjék el keresni Istent, és hagyjanak fel az álmodozásokkal...hogyan egész életüket csak egy dolog kösse le, a keresés, kutatás Isten után. Ez volt az eredeti szándék a módszer mögött.

De a végeredmény az lett, hogy az emberek teljesen elvilágiasodtak...mert csak egy élet van, nincs több...'élvezd ki, amennyire csak lehet! élvezd amíg lehet, ne halaszd holnapra....!'

Az indiai módszer megbukott, mert az emberek letargikusak lettek. Buddha idejében nagyszerűen működött. Ő alkotta meg a világon az egyik legnagyszerűbb tant. Emberek ezrei hagytak fel a világi élettől, és lettek szanjászínok, azaz minden energiájukat az igazság keresésének szentelték, hogy ne legyen újra kelljen születniük; olyan atmoszférát teremtett, amelyben halálra unnád magad, ha elmulasztanád a lehetőséget.

De mi történt később? Épp az ellenkezője. És ez mindig így volt, és így is lesz. A Mestert muszáj félreérteni. Az emberek olyan ravaszak, olyan diplomatikusak, mindig megtalálják a módját, hogyan semmisítsék meg az egész módszert.

Jézus tökéletesen tudja, hogy az élet örök, hogy a reinkarnáció tény. Többször is beszél róla, indirekt módon, csak a közeli tanítványoknak, nem a tömegeknek - és ennek az az oka, hogy látta, hogy mi történt Indiával, tudta, hogy valami mással kell próbálkozni.

Én sok új módszert hozok létre, mert az eddigiek már nem működnek. És tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy az én módszereim is ugyanúgy kudarcot fognak vallani, mint az összes többi. Nem áltatom magam olyan botor álmokkal, hogy az én módszereim örökre megmaradnak olyannak, amilyenek készültek. Ha nem leszek itt, az emberek ezeket is eltorzítják majd. De ez természetes, ezt el kell fogadni, nem kell ezen méltatlankodni.

Ezért hát ti, akik itt vagytok most, legyetek éberek, és használjátok ezeket a módszereket olyan mélységben, amennyire csak lehet. Amíg itt vagyok, ezek az eszközök tökéletesen működnek. Amíg az én kezemben vannak, addig ez nagyszerű alkalom a belsőátalakulásra - de ha az én kezemet nem látod már, akkor ugyanezek az eszközök a panditok és a tudósok kezébe kerülnek, s kezdődik a régi történet előről...

Légy figyelmes, éber... ne vesztegesd az időt!

Be Still and Know

1979. szeptember 4. reggel

JOG A HALÁLHOZ

Az emberek általában azt hiszik, hogy amikor majd nyugdíjasok lesznek, mást se fognak csinálni, mint pihenni, lazítani, örülni a szabadidőnek. Amikor azonban valóban eljön a nyugalomba vonulás ideje, az ember rájön, hogy nem tud pihenni, nem tud ellazulni, mert egész életében nyugtalan, feszült, ideges volt; egy nyugodt pillanata sem volt. És most hirtelen - csak azért, mert eljött a nyugdíj ideje - a test nem képes megváltozni; hatvan év megszokása nem oldható fel csak úgy.

Ráadásul az öregkor egyre inkább kitolódik; Európában sem ritka már a nyolcvan, kilencven, száz, vagy százhusz év. A Kaukázusban vannak, nem is kevesen, akik már a százötven éves koron is túl vannak. És van néhány olyan is, aki száznyolcvan is elmúlt. Ezek az emberek még mindig kint dolgoznak a földeken, a gyümölcsösökben, a kertekben - igénylik a munkát. Ha valaki száznyolcvan évig élhet egyébként, akkor nem követelheted, hogy vonuljon vissza hatvan éves korában...életének csak az egyharmadát élte le...mi lesz a maradék kétharmad résszel? Kell, hogy feladatuk legyen ezután is.

Lassanként azonban minden munkát a gépek fognak végezni; a gép jobban, hatékonyabban, gyorsabban dolgozik. Ezer ember munkáját egyetlen gép elvégzi. Tízezer ember helyett egyetlen számítógép dolgozik... Az öregek szívesebben meghalnának, mintsem hogy fölöslegesnek érezzék magukat.

Több fejlett országban is léteznek azok a szervezetek, ahol az idősök alkotmányos jogot követelnek az öngyilkosság elkövetéséhez - és ezért nem hibáztathatja őket senki. Joggal mondják, hogy: 'eleget éltünk már, sürgősen tovább nyüglődnünk; örök nyugalomba szeretnénk vonulni. Mindenen keresztülmentünk már, nem vagyunk kíváncsiak többé semmire.

Nincsenek már álmaink, nincsenek már vágyaink. A Holnap üres és ijesztő számunkra - jobb lenne már meghalni.'

Én támogatom ezt a gondolatot; az eutanázia gondolatát. Minden országban, minden kórházban működnie kellene ilyen szolgáltatásnak azok számára, akik meg akarnak halni. Lehetne egy korhatárt szabni; mondjuk, ha valaki elmúlt nyolcvan éves, és meg szeretne halni...nagyon szép előkészületeket lehetne tenni: az ember pihenhetne, meghívhatná a barátait, a régi kollégáit, a szeretteit, szép zenéket hallgathatna, novellákat, verseket olvashatna, megnézhetné kedvenc filmjeit...mert ez az utolsó hónap.

Mi értelme van a fölösleges kínlódásnak? Elég egy injekció, s az ember egyre mélyebb álomba, majd végül a halálba merül. Egészen bizonyos vagyok, hogy az orvostudomány és minden kormány előbb-utóbb fejet hajt majd ez igény előtt, mert annyira humánus és természetes, hogy ha valaki eleget élt már - ha valakinek már a gyerekei is öregek, már ők is visszavonulni készülnek - akkor be kell fejezni.

Ha már a születés joga nem a tiéd, akkor legalább azt hadd dönts el te, hogy mikor és hogyan halj meg. Ez az alapvető emberi jogok része kell, hogy legyen.

Zarathustra: A God That Caa Dance
1987. március 28. este

ALVAJÁRÓ VAGY

...A halál az élet szolgálatában áll. Az élet sosem hal meg. De mert nem vagy tudatos, olyan dolgokat csinálsz, amikről nem is tudod valójában, hogy miért csinálod. Azért mozogsz, mert mindenki más is mozog, de nem tudod, hogy miért és hogy hova mész. Azért élsz, mert mindenki más is el - de teljesen öntudatlan vagy.

Miért? Mi értelme így az egésznek? Este lefekszel, reggel pedig kezded előlről ugyanazt a sok marhaságot, amiről már rég bebizonyosodott, hogy hiábavaló - és tudod nagyon jól, hogy egész életedben ezt fogod csinálni...hacsak nem találkozol valakivel, aki már nem alszik. A felébredettekből pedig olyan kevés van egy emberöltőn belül, hogy jobb, ha nem is számolsz velük.

Pedig csak az az ember tudja felébreszteni, felrázni az alvót, aki ébren van. Csak o próbálhat meg annak tudatára ébreszteni, hogy mit is csinálsz; hogy ez nem élet - ez egy lassú halál, ami majd hetven-hetvenöt év múlva ér a végére. Lassan, napról-napra, percről-percre haldokolsz. Szinte az egész emberiség csak a lassú halált ismeri...és csak nagyon kevesen - akik megvilágosodtak - ismerik az élet igazi, mindent elsőprő, hatalmas energiáját.

De milyen a te életed? Miért csinálod, amit csinálsz? Minek vásárolsz össze mindenféle dolgot? Hogyan telik el az életed? Egyáltalán nem tudod...alvajáró, holdkóros vagy. Bárki rá tud szedni - bolondot csinálnak belőled a politikusok, a papok; de ez teljesen természetes a jelen, öntudatlan állapotodban. Csak a tudatos embert nem lehet rászedni. Csak a tudatos ember él igazából; és csak az hal meg békében, csendben, mosollyal az arcán, aki igazából élt. És azok számára - akik mosolyogva hálnak meg - nincs halál, mert tudatuk mélyén teljes biztonsággal tudják, hogy csak a test hullik szét. Az élet mindig volt, és mindig lesz...

The Hiddea Splendor
1987. március 17. reggel

MINDENT ÜNNEPELJ!

...Szomorú vagy? Kezdj énekelni, hozsannázni, táncolni. Mindegy melyiket csinálod, csak csináld, és meglátod, a közönséges fém arannyá változik. Ha egyszer rájössz a nyitjára, az életed teljesen megváltozik; minden ajtó kinyílik előtted. És ez a nyitja mindennek: mindent ünnepelj.

„Élt régen három kínai misztikus, a nevüket senki nem ismerte. Mindenki csak úgy ismerte őket, hogy 'a három nevető szent', mert nem csináltak egyebet, csak nevettek. Mentek egyik faluból a másikba, és csak nevettek. Álltak a piactéren és telihasból nevettek. Az emberek körük gyűltek, az árusok becsukták a boltokat, a vásárlók elfelejtettek, hogy miért mentek a piacra...mindenki odatömörült.

Három csodálatos ember volt; ritmusosan mozgott a hasuk a nevetéstől. És a nevetés ragályos volt, a többiek is nevetni kezdtek. A végén az egész piac nevetett; a piactér teljesen átminősült.

És ha valaki tanácsért fordult hozzájuk, akkor azt mondták:

'Nincs mit mondanunk. Egyszerűen csak nevetünk, és minden átváltozik.'

Néhány perccel érkezésük előtt még egy csúnya hely volt ott; ahol az embereknek csak a pénzen járt az eszük, pénzsóvár, kapzsi emberek hangos zsvaja töltötte be a teret. S hirtelen megjelent ez a három 'örült', aki csak nevetett - s az egész piactér minősége teljesen megváltozott. A vásárlók nem voltak többé vásárlók...az emberek elfelejtették hogy adni-venni jöttek...eltűnt a haszonlesés. Mindenki csak nevetett és táncolt a három örült kínai körül. Rövid időre megnyílt egy ismeretlen világ az emberek számára.

Körbejárták egész Kínát, faluról-falura, nevetésre serkentve az embereket. Mindenki velük nevetett; a szomorkodók, a haragosak, a kapzsiak, a féltékenyek... És sokan megéreztek a dolog nyitját - az átalakulás lehetőségét.

Egyszer aztán az egyik faluban a három közül az egyik meghalt. A falusiak összegyűltek és mondogatták:

- Na most aztán vége a nevetésnek. Itt a baj. Meghalt a barátjuk, biztosan siratni fogják...

De amint meglátták a másik kettőt - táncolva, nevetve, ünnepelve a halált - rögtön felháborodtak:

- Ez már tényleg sok. Ez nevetlenség. Ha valaki meghal, akkor nem szabad nevetni és táncolni; ez szentségtörés. - De ők azt felelték:

- Nem tudjátok mi történt. Mindhárman folyton azt figyeltük, hogy melyikünk hal meg elsőként. Hát ő győzött; mi vesztettünk. Az egész életet átneveztük együtt; mi mással mondhatnánk végső búcsút neki? Csak nevetünk, csak örvendezhetünk, csak ünnepelhetünk. Ez az egyetlen igazi méltó búcsú attól, aki egész életében nevetett. És ha mi nem nevetnénk, akkor ő rajtunk nevetne, mondván Ti marhák, hát megint beleestetek a csapdába?' Mi nem látjuk, hogy meghalt volna. Hogy halhatna meg a nevetés, hogy halhatna meg az élet?

A nevetés örök, az élet örök, az ünnep szüntelen. A színészek váltják egymást, de a darab végtelen. A hullámok váltják egymást, de az óceán állandó. Nevetsz, aztán nem nevetsz, valaki más nevet akkor - de a nevetés szakadatlan. Most te ünnepelsz, a következő pillanatban valaki más ünnepel - de az ünnep szakadatlan. A Lét folytatódik, szakadatlan. Egy pillanatnyi szünet sincs.

De a falusiak nem értették, és most nem tudtak nevetni. Amikor a holttestet a máglyára készítették elő; a falusiak azt mondták:

- Megmosdatjuk, ahogy a szertartás előírja...

- Nem kell - mondta a két barát -, az volt a társunk végakarata, hogy semmilyen szertartást ne végezzünk vele, hagyjuk rajta a ruháját, és ne fürdessük meg, hanem csak tegyük a halotti máglyára úgy, ahogy van. Követnünk kell a végakarátát.

Aztán valami nagyon érdekes történt. Amikor meggyújtották a máglyát a holttest alatt...az öreg barát elsütötte az utolsó tréfáját. Egy csomó petárdát rejtett el a

ruhájában, és egykettőre igazi tűzijáték kerekedett. Erre végre az egész falu nevetni kezdett. A két örült barát ott táncolt a tűz körül, s lassanként az egész falu táncba kezdett. Ez nem halál - ez egy új élet.”

Egyik halál sem halál, mert minden halál megnyit egy új ajtót - egy kezdetet. Az életnek sehol nincs vége, mindig csak egy új kezdés van, egy feltámadás.

Ha a szomorúságod ünneplésre váltod, akkor képes leszel a halált is felváltani a feltámadással. Ne engedd, hogy a halál az előtt jöjjön el, mielőtt megtanultad volna az 'aranycsinálás' alkímiáját. Mert ha a szomorúságot meg tudod változtatni, akkor a halált is meg tudod változtatni. Ha feltétel nélkül tudsz ünnepelni, akkor nevetni tudsz, ünnepelni tudsz akkor is, amikor majd eljön a halál, és boldogan mész...és ha boldogan mész, a halál nem öl meg téged. Sőt, éppen ellenkezőleg, te ööld meg a halált. De kezdj hozzá, próbáld meg. Nincs mit vesztened.

Yoga: The Alpha and the Omega, Vol IV.
1975. április 30.

ÉBREDJ!

Szeretett Bhagwan,

Hogy lehet lazítani a biztos halál tudatában?

Előszöris: csak a biztos halál tudatában lehet ellazulni. Nehéz úgy lazítani ha a dolgok bizonytalanok. Ha tudod, hogy ma biztosan meg fogsz halni, minden remény kizárva, akkor az összes halálfélelmed elszáll. Miért vesztegetnéd az idődet? Egy napod maradt; éld olyan intenzíven, olyan totálisan, ahogy csak lehet.

Nemrég történt, hogy valakinek azt mondta az orvosa:

- Hat hónapod van hátra az életedből, egy nappal se több, tehát ha vannak folyó ügyeid, akkor azokat rendezd el. Ha volt valami, amit meg akartál tenni, akkor azt tedd meg most.

Ez az ember nagyon gazdag volt, és mindig azt tervezgette, hogy ha majd lesz ideje, akkor körbeutazza a Földet, ellátogat minden szép helyre. Viszont egészen mostanáig mindig rengeteg dolga volt, mindig későbbre halasztotta az utazást. Most már nem volt hova halasztani a dolgot. Gyönyörű ruhákat csináltatott magának...azelőtt mindig mértéktartó életet élt. Most a legjobb éttermekben ebédelt, megvette a legjobb házat a faluban, bezárta az összes üzletét. Miért folytatta volna? Hat hónapig úgy élhetett a meglévő pénzéből, mint egy király.

Körbejárta a világot, ellátogatott az összes szép helyre, nagyszerű barátokat szerzett. Sőt, egyszerűen elfelejtett meghalni, Mire hazaért, a hat hónap már jócskán letelt. Elment az orvoshoz, hogy megköszönje neki.

-Te még életben vagy? Hogy csináltad? - kérdezte az orvos.- Hiszen olyan stádiumban volt a betegséged, hogy hat hónapnál nem élhettél volna tovább.

- Amint bizonyossá vált, hogy meg fogok halni - felelte az ember - a halál már nem

jelentett problémát, bizonyosságot adott. Mivel hat hónapom maradt hátra, az életet teljes mélységében éltem, és az intenzív, totális élmények közepette valószínűleg elfelejtettem időben meghalni.

Az orvos megvizsgálta - a betegsége elmúlt. E hat hónap intenzív örömei, mély élményei olyan jótékony hatással voltak rá, hogy elmúlt a betegsége!

A biztos halál tudata az egyik legjótékonyabb dolog a világon. És a halál sosem volt olyan biztos - az egész emberiség halála sosem volt olyan biztos, mint most. Le kellene állni a fegyverkezéssel, s az embereknek inkább táncolniuk, énekelniük kellene a szomszédaikkal, nem harcolni. Olyan kevés az idő, nem engedheted meg ezt a luxust. El kell felejteni az emberek közötti különbségeket, a vallásokat, a kommunizmust, a szocializmust, fasizmust...Ezeket csak akkor engedheted meg magadnak, ha van elég időd, de nagyon kevés időd van. Nem engedheted meg azt a luxust, hogy keresztény, hindu, vagy mohamedán légy. Az idő rövideje és a globális halál bizonyossága átalakíthat téged is. Rád is lehet ez jótékony hatással...nem kellene felosztani a világot nemzetekre, vallásokra; nem kellene állandóan harcolni, hanem először élvezhetnénk közösen ezt a csodálatos bolygót.

Nem jön el, nem tud eljönni a halál azokért, akik teljes intenzitással, totálisan élnek. De ha el is jön, azok, akik teljességgel éltek, tárt karokkal fogadják, mert az nem más, mint egy nagy felszabadulás. Ekkor az ember már fáradt, hiszen olyan totálisan, olyan intenzíven élt, hogy a halált kedves vendégként üdvözli. Épp úgy, ahogy az egész napi kemény munka után eljön az este, mint a jól végzett munka öröme; kellemes elernyedés, mély, nyugodt alvás. A halálban semmi ronda nincs - ennél tisztább dolgot sehol nem találsz.

Ha megjelenik a halálfélelem, akkor az azt jelenti, hogy van még benned néhány 'fehér folt', ami nincs kitöltve étellel. Ezek a félelmek tehát nagyon hasznosak; jelzésként szolgálnak számodra, hogy egy kicsit gyorsabban kell táncolnod, hogy két végén kell égetned a gyertyát...

Táncolj olyan gyorsan, hogy a táncoló eltűnjön, és csak a tánc maradjon. Akkor semmiféle halálfélelem nem talál meg többé.

Ha tökéletesen itt-most vagy, akkor kit érdekel a holnap? Törődik a holnap magával. Igaza van Jézusnak, amikor így imádkozik: „Uram, add meg nékem mindennapi kenyeremet.” Még csak a holnapot sem kéri; a ma elég önmagának. És meg kell tanulnod, hogy minden pillanatnak megvan a maga beteljesedése.

A félelem, hogy mindent itt kell hagynod, abból adódik hogy nem élsz teljesen a pillanatban; mert egyébként nincs idő, és nincs elme, és nincs tér.

Lényegében azért hangsúlyozom, hogy a világ bármelyik pillanatban megsemmisülhet, mert segíteni szeretnék, hogy intenzíven élj, ebben a pillanatban; lehet, hogy egyáltalán nem lesz holnap.

A te helyzeted nagyon sajátos az emberiség történelmében. Az embereknek mindig lehetőségük volt a halasztásra - neked erre nincs időd. A te helyzeted egyedülálló. Használd ki. Ne aggódásra használd, mert azzal nem állítod meg a folyamatot. Bármennyi időd is maradt, használd ki olyan mélységben, hogy egy év tíz évnek feleljen meg.

Egyszer azt kérdeztek egy kereskedőtől:

- Hány éves ön?

- Háromszázhatvan éves - felelte. Az ember nem hitt a fülének.

- Mennyi? Megismételnem. Azt hiszem rosszul hallottam - mondta.

A kereskedő erre hangosan kiáltva felelt:

- Háromszázhatvan éves!

- Már megbocsásson - mondta az ember -, de nem tudom elhinni. Ön még hatvan évesnek is alig látszik!

- Részben igaza van; ami a naptárt illeti, hatvan vagyok. De ami az életemet illeti, én hatszor többet éltem, mint a többi ember. Hatvan év alatt sikerült háromszázhatvan évet leélnem.

Az intenzitástól függ.

Kétféleképpen lehet élni. Az egyik lehetőség az, ahogy az ökör él; vízszintesen, egy síkban. A másik lehetőség az, ahogy egy buddha él; függőlegesen, magasságokban, mélységekben. Ebben az esetben minden pillanat örökkévaló.

Hanem tanulod meg annak a művészetét, hogy hogyan kell minden pillanatot örökkévalóvá változtatni, akkor nem vagy itt velem, akkor lemaradsz a lényegről.

Akár vége lesz a világnak, akár nem - ez számomra lényegtelen. De továbbra is azt hangsúlyozom, hogy vége lesz...és egyszerűen csak azért, hogy felébresszelek. És ne fecséreld az idődet gyerekes butaságokra, hanem inkább élj, énekelj, táncolj, szeress olyan teljesen és túláradóan, ahogy csak lehet - és akkor minden félelem eltűnik...és akkor nem aggódsz majd a holnapért. A ma elég önmagában. Ha teljességében éled, akkor annyira csordultig van, hogy nem marad hely más gondolatnak. Ha nem teljességében éled, akkor megjelenik az aggodalom, megjelenik a félelem.

És nem csak én hangsúlyozom, hogy a világ a végéhez közeledik. Ez most csak véletlen, hogy amit mondok, az történelmileg is megvalósulni látszik.

De például Jézus is ugyanezt hangsúlyozta kétezer évvel ezelőtt; vagy Gautama Buddha is kétezer-ötszáz évvel ezelőtt ugyanezt mondta.

Ez egy régi módszer arra hogy felébredj. Ha nem tudod, hogy ég a házad, akkor nem fogsz kimenekülni helye. És Jézus és Buddha úgy alkalmazták ezt a módszert, hogy semmi pillanatnyi történelmi alapja nem volt.

Én is használom ezt a módszert, de most ez nem csak módszer. Most először a világnak valóban megvan a lehetősége, hogy globális öngyilkosságot kövessen el.

De ti csak éljtek, szeressetek, és legyen minden pillanat egy mély eksztázis. Akkor minden félelem eltűnik. Ha minden ember rám hallgatna, akkor lehet, hogy nem fejeződne be a világ...akkor folytatódhatna; az öreg ember meghal, és egy teljesen új ember, új értékekkel megjelenik, felváltva az előbbit...

The Golden Future

1987. május 24. reggel

TARTALOMJEGYZÉK

I. RÉSZ

Az egyetlen biztos dolog az életben: a halál

Állítsd meg a kereket!.....	1
A 'ma' - van, a 'holnap' – nincs.....	4
Ajtó az istenihez	5
Válaszd az ismeretlent	6

II. RÉSZ

A megmentőid az ellenségeid

Az ál-vallások felni tanítanak	9
Az élesztő Keleten, a kovász Nyugaton van.....	10
Minden félelem gyökere	12
A félelem vallása	15
Nem így kell élni!.....	16

III. RÉSZ

Figyelj, és mindent megtudsz

Nincs külső Isten	18
Az élet - előjáték, a halál – orgazmus	21

IV. RÉSZ

Út a lényed központjába

Meditáció és halál.....	28
Ismerd meg a halált anélkül, hogy meghalnál	32
A ciklon közepe.....	32
Az ősi 'aranykulcs'	33
A halál művészete	36
A Tibeti Bardo.....	39
A transzcendens herceg	40
Az élő halál	43

V. RÉSZ

Élvezd a kilátást a napsütötte csúcsról!

A sötétségből a fénybe.....	45
A valóság halhatatlan.....	47
Ne hidd – tudd!.....	47
Bepillantás a múltba	48
Egy élet? Több élet?	51
Jog a halálhoz	55
Alvajáró vagy	56
Mindent ünnepelj!	56

Ébredj!.....	58
VÉGJEGYZET	63

VÉGJEGYZET

1. Tirthankara: 'gázlókészítő, révcsináló'; a dzsainizmusban (és előzményében, a titthában) az irányzat, gyülekezet vezetője, Mestere. Az utolsó Tirthankara: Dzsina (Vardhamána Mahávira).

2. Benáresz, India egyik ősi, szent városa.

3. Néma együttlét a Mesterrel

4. Welf herceg, Hanover hercege, született 1947. január 25-én, az utolsó német uralkodó dédunokájaként. Úgy, mint apja, Georg Wilhelm herceg, Anglia hanoveri királyainak leszármazottja. Anyja, a görög Sophia hercegnő, az angliai Philip Mountbatten herceg testvére.

Welf herceg olyan exkluzív iskolákban tanult, mint a Schloss Schule Salem Németországban, a Gordonstoun Skóciában, ahol unokatestvére, Károly herceg is tanult.

Welf herceg ként elfordult az arisztokrata világtól, közgazdaságtant hallgatott a Tubingam Egyetemen, és feleségül vette polgári származású barátai. Nem sokkal ezután Welf herceg és felesége, Wibke, terápiás csoportokhoz csatlakoztak, végül a Zist Institute-ba költöztek, és ott terápiás csoportokat vezettek. A Zistben találkoztak először Osho meditációival; csatlakoztak egy csoporthoz, amelyet két szanjászin vezetett.

Közvetlenül a diplomavédése előtt Welf herceg, Wibke, és ötéves kislányuk, Tania India-körüli útra indultak, és 1975 decemberében a poonai Shree Rajneesh Ashramba érkeztek. December 16-án az egész család - elsőként Tania - felvette a sannyast. Welf herceg a Swami Anand Vimalkirti nevet kapta Oshotól. Anand - áldás; Vimalkirti - a lényeg tisztasága.

1981. január 5-én a herceg karate bemelegítő gyakorlat közben összeesett, agyvérzést kapott. Öt napig egy poonai kórházban feküdt, lélegeztető gép tartotta életben. Anyja, Sophia hercegnő és testvére, Georg herceg hamarosan megérkeztek, hogy vele legyenek a kórházban.

Vimalkirti meditációval töltött évei alatt egyre tudatosabbá vált, nem azonosult a testtel, az elmével és a szívvel. Január 9-én, este elérte a megvilágosodást, s másnap reggel elhagyta testét. A herceg családja, barátai és a kommuna tagjai együtt vettek ünnepélyes búcsút tőle Osho szeretete jeléül rózsákat helyezett távozó tanítványa szívére. Több ezer éneklő, táncoló szanjászin kísért a testet utolsó útjára, az égő ghat-okhoz (hamvasztóhely). „Távozzon mint herceg - mondta Osho. - Ő igazi herceg volt. Minden szanjászinom egy herceg...”

Január 13-án Vimalkirti családja - apja, Georg Wilhelm herceg vezetésével - a Kék Duna keringőkíséretére, elhelyezte hamvait az asramban, egy márvány szamárdhiban, az asram egy békés, árnyas sarkában.

„Ő herceg volt! - mondta Osho. - Az arisztokrataságot nem lehet örökölni, a szív minősége tesz valakit arisztokratává... és ő az egyik legritkább, legcsodálatosabb lelek e Földön...”

5. Nirvána: 'kialvás, kilobbanás'. Az ember végső célja; megszabadulás az újraszületések láncolatától.
6. A tanítványok kb. ötven százaléka német volt.
7. Turiya: a 'negyedik'. 'A lélek negyedik állapota'(a tiszta, személytelen lélek) (Rig Véda).
8. Szamádhi: 'meditációban vagy imában feloldódva'. (A yoga nyolc lépcsőjéből az utolsó)